UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

D ante E

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Iſtas magnas factiones dotes dapſiles:nihil moroꝛ.i. afflu entes ⁊ largas.Dapſile aduerbium abundãter Sue.in Veſpa.Sꝫ ⁊ continuabat̃ aſſidue:ac ſepius recte ac dapſile.
Daphnis latie laurꝰ Fuit teſte ſuio.mercurij filiꝰ formoſiſſimꝰ
Daphne ꝓprium nomen puellę nymphę. Et daphne vt docet Stra.nemus apð Antiochenſes. Vide ĩ dictiõe Epidaphne
Dardanus nomẽ electerę iouiſqꝫ filij. Qui cum Iaſiũ fratrem interemiſſet:inde fugiens ſamothraciam deuenit. Vñ Vir. Hic ortus in agris Dardanus ideas phrygię penetrauit ad vrbes Threiciãqꝫ ſamõ:q̃ nũc ſamothracia fertur.Et ab ipſo dardano dardania regio in phrygia vocata ẽ: ⁊ dardanidę populi.hic Ericthoniũ genuit q̃ filiũ habuit Troẽ:q̃ troiam:q̃ pus dardania appellabat̃:a ſuo nomine vocauit. Hic filios habuit Aſſaracũ ⁊ Illum qui vrbem regiã a ſe Ilion nominauit.huius filius fuit Laomedõ priami pater.
Darideus nomẽ regis pſaꝝ tpe Tiberij Caij ⁊ Claudij ĩpatoꝝ.
Dareus nomẽ regis perſarũ: qui xxxvj.annos regnauit:cuiꝰ xerſis filius ex Atoſa Cyri filia ſucceſſit in regno:hoc nomẽ habet pe.ꝓ.quoniã apud gręcos ſcribitur per ei diphtongum.
Daricus pe.coꝛ.numiſma pſicũ Darij imagine percuſſum.
Darmentius:fluuius Meduallorũ ſeſe per confragoſa loca in Rhodanum precipitans.
Daſeia denſitas ſpiritus ⁊ ſignum eſt vocalis aſpiratę.
Dardanarij dicuntur ꝓpolę qui oĩa ẽmũt vti demum carius vendant.Dicti a Dardano quodam cõtãminatiſſimo ⁊ proflagiatiſſimo magno a quo ẽt Dardanię artes a Col.vocantur magicę.Eius ſunt verba. At ſi nulla valet medicina repellere peſtem dardanię veniunt artes.
Datatim adverbium ſigt̃ in vicem dando. Plau. Tum iſti q̃ pila ludunt ſerui ſcurrarum datatim in via.
Datarius:q̃ i poſtulationibus ac lr̃is manu pontificis maximi ſubſcriptis diẽ ⁊ locuꝫ notat q̃bus datę ſunt litterę.Datariꝰ a.um.quod. eſt dandum. Lingua vernacula dadare Plau. Ebo an nõ prius ſalus:' nulla eſt mihi ſalus dataria.
Daunia Apulia a Dauno Illyricę gẽtis claro viro q̃ eã ꝯdidit.

D ante E

De ꝑpoſitio eſt q̃ ſepata mõ ſigt̃ απο hoc ẽ a vel ab vel ex: vt audiui de patre meo. Mõ περι vt cum dicimus de ptibus orõnis περί μερῶν τοῦ λόγου Mõ pp. Ter.ĩ Eu. Quã tum me amas de fidicina hac Mõ deorſũ:ſicut ſus ſurſuꝫ Vnde ſuſqꝫ deqꝫ fero veteres dicebãt.hoc ẽ ſurſuꝫ an deorſum res feratur:parui facio Mõ memoratiuaꝫ vim habet: vt Cicero ſcripſit de officijs. Modo ſigt̃ non:vt delũbe: qð eſt nõ habẽs lumbos.Compoſita interdũ auctiua ẽ: ſiue intentiua:vt deamo:depꝛauo. Interdũ diminutiua vt decreſco deferueſco. Interdũ ꝑuatiua ſiue negatiua: vt deſpatus demẽs dedecet. Interdũ localẽ vim obtinet: vt deambulo deſcendo. Interdũ deficiẽtẽ vim ſui ſimplicis indicat:vt diſco dediſco:tego detego:doleo dedoleo. Interdũ ẽ honoꝛis exhibitiua:vt defero deduco.Sigt̃ qñqꝫ in totuꝫ vel oĩo: vt demãdo.Qñqꝫ apte ſeu palã vt demõſtro.Cõponit̃ ãt cũ dictione icipiẽte ab A vt deamo B vt debacchoꝛ C vt decerno D vt deduco E vt decerto F vt defero G vt deglutio H vt dehiſco I vt deiicio L vt delaboꝛ M vt demiroꝛ N vt denudo O vt deoſculoꝛ P vt ðpello Q vt ðquutio R vt deriuo S vt deſudo T vt detraho V vt deuẽio. Patit̃ tñ nõnũqꝫ eliſionẽ metri grã:ſicut ĩ deĩde ⁊ dehĩc. Virg. Oſculalibauit natę dehic talia fatur:vbi elidit̃ e ⁊ dicimus dehinc.
Debabeo es.ſigt̃ nõ hẽo. Hiero.ad Euſto. Ita ille moderatur vniuerſa vt nemo quid poſtulet nemo debabeat.
Deamo valde amo qð vulgo dicitur coꝛdialiter amo. Ter. in Heau. Ne ego ſum foꝛtunatus deamo te ſyre.
Deambulo de loco ad locum:vel hinc inde ambulo:vt fit ſalutis vel relaxationis cã. Ter.in adel. Deambulare huc libituꝫ eſt.Aug.li.v.con. Ante tribunal deambulabat ſolus.
Deambulatoꝛium:locus in quo deambulamus.
Deartuo as.q̃ſi ꝑ arcus incido. Plau.in Capi. Tum igitur ego denunciatus deartutus ſum miſer.
Deauro as.a ſummo vel ad imũ auro: vnde deauratus.
Debacchari: ꝓprie eſt prę ebꝛietate valde furere. Ter. in Adel. Satis debacchatus iam leno es:' audi ſi vis nunc: egone debacchatus ſum in te an tu in me:' Per tranſlationem vð dicitur cum quis ira percitus furit.
Debellare bello vincere vel capere: ⁊ pꝛopꝛie debellamus homines.expugnamus caſtra vꝛbes naues ⁊ huiuſmodi. Ply. li.vij.Dareum Alexander debellauit.
Debilis ex de ⁊ habilis:quaſi parum habilis hoc eſt male habitudinis.i.infirmus.hinc Debilitas.⁊ Debilito as.
Debeo es. debui. itum. Pertinet ad omnia : quibus deuincti ſumus : quod vulgo teneoꝛ ſeu debitoꝛ : ſiue obligatus ſum dicitur. Cic. Planco. Perfice vt ne minus reſp.tibi q̃ꝫ tu rei pu.debeas. Idem Serui. homo ⁊ maximis meis beneficijs deuinctus ⁊ pꝛope omniũ qui mihi debere aliq̃d vident̃ gratiſſimus.Aliqñ debere eſt dare debere. Plau.in cur. Beatꝰ mihi videoꝛ ſubduxi ratiunculã q̃ꝫtũ ęris mihi ſit: q̃ꝫtumqꝫ alieni ſiet:' diues ſum ſi non reddo eis quibus debeo. Sal. Res aũt oppoꝛtuna videbat̃ qꝛ is pꝛiuatim egregia liberalitate plublicę maximis muneribus grãdẽ pecuniã debebat. Sed cum accipitur pꝛo eo quod vernacula lingua dicimus douere verbum famularium eſt vt. Tu debes legere:
Debitoꝛ pꝛopꝛie dicitur is a quo inuito exigi pecunia poteſt inquit Modeſtinus.
Debitio ipſe actus. Cice. Per. q̃ꝫ diſſimilis eſt pecunię debitio ⁊ gratię:nam qui pecuniam diſſoluit ſtatim nõ habet id qð reddidit.Qui autem debet:ęs retinere alienum.Gratiam ãt ⁊ qui refert habet ⁊ qui hꝫ in eo ipſo quod habet refert.
Debitũ ⁊ participiũ ⁊ nomẽ eſſe põt.Quando nomen eſt ſigt̃ id quod debet̃: vt oẽ debitũ dimiſi tibi.Quando participiuꝫ dicitur obligatum. Liui.li.xxij.Cum Romanus plures q̃ꝫ penus recepiſſet: argentũqꝫ ꝓ eis debitũ ſępe iactatum ĩ ſenatu re quam tunc conſuluiſſet pr̃es tardius erogaretur.
Decacumino as.pe.coꝛ. cacumen. p̃cido : ſiue cacumine pꝛiuo. Col.li.vj. Põt ẽt vulnus ſic diſponi. vt adhuc tenera decacuminetur ne altitudinem.xv.pedum excedat.
Deca gręce Δεκα latine decẽ.Decatos decimus Decas adis. numerus denariꝰ: ſeu q̃cq̃d numeꝝ denariũ ꝯtinet. Vñ Liuius libꝛos ſuos decadas nũcupauit qꝛ decẽ volumina ſingulę ꝯtinerent. Itẽ decadas decẽnalia ſpatia nuncupamus.
Decapolis pe.coꝛ. Iudeę regio eſt decem vrbium tranſioꝛdanem. Hanc multi Ceſaream eſſe dixerunt.
Decarchon gręci eũ appellãt q̃ decẽ pręeſt equitibus.
Decacordium:inſtrumentum muſicũ decẽ choꝛdas habens.
Cecalogus pe.coꝛ.ſacrã volumẽ qð decẽ legis p̃cepta cõtinet.
Decaphoꝛus pe.coꝛ.lectica quę vertur a decem hominibus:ſicut.hexaphoꝛus quę a ſex.
Decadoꝛos pe.pꝛo.longus decem palmis.
Decalicatum:calce litum.
Decaluo as.Vide in dictione caluo.
Decedo is.ſigt̃ diſcedo: ꝓprie vð a mandato cuſtodię loco recedo: vt Conſules de pꝛouincia dicunt̃ decedere: ⁊ p̃ſides ð vrbibus.Et decedere eſt deoꝛſuꝫ ire ſiue minui. Lact. lib.j. Id aũt ſolidũ exiſtimãdũ ẽ : cui nihil decedere id pfectuꝫ cui nihil poſſit accedere.Decedere via eſt per errorẽ ſiue honoris gratia digredi. Sue. in Cęſa.Et cũ luminibus extinctis deceſſiſſet via diu errabũdus tandẽ ad lucẽ duce reperto ꝑ anguſtiſſimos tramites pedibus euaſit. Idẽ ĩ Tibe. Nec mirũ cũ palã eſſet:ipſum quoqꝫ eiſdẽ aſſurgere ⁊ decedere via Plau.in Tri.Decedã ego de via.de ſemita de honoꝛe populi. Rurſus decedere ponit̃ ꝓ moꝛi. Et per ſe plenum eſt : vt ſubintelligat̃ vita tanq̃ꝫ de cuſtodia ⁊ gubernatione coꝛpoꝛis pꝛoficiſci: vt eo mõ dicat̃ deceſſit:quo defunctus eſt. Cice.tñ in Cato. dixit. Vetat pythagoꝛas ſine iuſſu ĩpatoꝛis dei de pꝛeſidio ⁊ ſtatione vitę decedere pꝛo diſcedere:ſed ſp ablatiuum deſiderat:vt exceſſit e vita.
Decerno is. ꝓprie ſtatuo conſtituo definio:ſiue de magnis rebus certam ſententiam pꝛofero.Vnde ⁊ ſenatus decretum. Ci.li.i.offi.Quare expectanda quidem magis eſt decernen-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

di ratio: q̄ꝫ decertandi fortitudo. Ter. Quicq̄d pepiſſet decreuerunt tollere .i. deliberauerũt. Per tranſlationē vo ptinet ad ea que ſunt dimicatiõis. Liui. li. i. Obuiã egreſſi vt poti⁹ acie decernerent: q̄ꝫ icluſi de tectis dimicationis.

Decerto as. frequentatiuum. Ambro. Unguentati ſpectare ſolent non decernere.

Decermina dñr que purgandi cauſa decerpuntur.

Decretum nomen id ſigt quod definitur. Uñ decreta pontificum conſtitutiões dñr. Decretũ participiũ: vt cum dicimus Decretum eſt .i. ſtatutũ ⁊ definitũ. Decreta ſenatus a conſultis ſic diſtinguuntur ab aliquibus vt decretũ dicat particulam quandam eſſe ſenatuſconſulti: vt cũ ꝓuincia alicui decernitur tanq̄ꝫ decreta ſint ſpecialia conſulta generalia.

Decretorius a. um. Ponitur pro iudiciario in quo .ſ. iudicium ferri poteſt vt dies decretorius qui ⁊ criticus. Aliqñ dicitur qđ eſt decretũ firmatũ extanſqꝫ ad aliquid arguenduꝫ iudicandũue. Quintil. At quidã ligationibus ſuis illũ mõ ambitioſuꝫ declamãdi ſudorē ꝑſtitiſſe cõtenti cum turba laudantium deſtituũt ſubſelia pugnãqꝫ illã decretoriã impitis ac ſępe pullatę turbe relinquunt. Decretoriũ ſydus: ⁊ tẽpus decretoriũ dicit̃ id ex quo de ꝓuentu aliquaꝝ reꝝ futuro ſumitur iudiciũ. Ply. li. xviij. Res ſumma vitium agit̃ decretorio quis ſydere illo quod caniculam appellauimus Uñ carbũculare dicunt̃ vt quodam vredinis carbone exuſte. Idem. Aquila exorit̃ veſperi decretorio die florentibus oleis.

Decerpo ex de ⁊ carpo. ſignificat detraho: ſiue inde carpo. Unde decermina.

Decet conuenit: honeſtũ eſt: aptũ ē: conſentaneũ eſt. Cic. li. de. opti. di. gñe. Decere inq̄t q̄ſi aptuꝫ eſſe. conſentaneũqꝫ tpi ac ꝑſone. Qđ tã in factis ſępiſſime: tum in dictis valet. In vultu deniqꝫ ⁊ geſtu ⁊ inceſſu. Cõtra itēqꝫ dedecere. Et mõ ꝑſonale ē. Oui. de Reme. Lude decent aĩos mollia regna tuos. Mõ impſonale: qđ nõnunq̄ꝫ cum datiuo conſtruitur. Ter. Facite ita vt vobis decet Plau. Nobis decet eē bonis Huic contrariũ eſt dedecet qđ eſt. inconueniens ineptũ turpe ſiue ĩhoneſtũ eſt. Oui. li. vj. me. Admonuiqꝫ preces quaꝝ me dedecet vſus. A dęcet fit decens conueniens. decẽtia decenter: decus decor decorus decoꝝ: ⁊ decoro. Cõpoſita ſunt condecet. Indecet ⁊ dedecet pe. cor. A quibus condecens: indecens. condecentia indecẽtia condecoro ⁊ indecoro.

Decor oris. pe. pro. maſ. gñis: eſt quaſi pulchritudo q̄dam. Uir. li. v. Et dorycli cõiunx diuini ſigna decoris. Hinc Decorum pulchrũ: ⁊ decore pulchre. Decoro as. pe. ꝓ. qđ eſt pulchrum viſu aut auditu facio: ſiue orno. Uñ decoꝝ ⁊ indecoꝝ ſubſtãtiua deducunt̃: ſigt̃qꝫ decoꝝ decẽtiã q̄ndã rebus ꝑſonis locis ſiue in agẽdo: ſiue in loquẽdo accõmodatã. Uñ ſi quis ĩducat agricolã ea loquẽtē q̄ ad phm ptinent: hũc nõ ſeruar̃ decorē dicimus. Aliqñ ēt ad virtutes tranſſertur: ⁊ appellat̃ decorũ nõ tam ipſum honeſtum q̄ꝫ qđ hoĩbus ⁊ communi opinioni honeſtũ videtur ⁊ pulchrũ ⁊ approbabile. Cic. de op. gñe di. Atqꝫ illud indecorũ quod q̄le ſit ex decore debꝫ intelligi. Eſt ⁊ decorus a. um. ⁊ Indecorus a. um. Quintil. li. iij. Cũcta corrũpit ac ꝓpemodũ ꝑdit indecora vl' voce vel geſtu ꝓnunciato Decor oris. pe. cor. ⁊ adiectiuũ a dec⁹ deriuat̃. ꝓ decorus a. um. Sal. lib. iij. Equis ⁊ armis decoribus vultus Inde fiunt ꝯpoſita Indecor ⁊ dedecor. Uir. li. x. Nec tñ indecorem tua te regina reliquit Sta. li. iij. the. Legimus indecores. Inuenit̃ tñ hic ⁊ hęc indecoris. Actius. Cuius ſit vita indecoris mortē fugere haud cõuenit. Uir. li. xij. Nec gñs indecoris ſine me hec audit mollia facta. vbi patet ĩdecoris ſubſtantiuũ eſſe. Nam ſi adiectuũ eſſet indecore dixiſſet. Iungit̃ enim neutrum cõi vt paupere regno. Salu. li. iij. Dedecores militiqꝫ terga ab hoſtibus cędebantur.

Decus oris. pe. cor. ⁊ generis neutri honorificentia ex rebus geſtis eſt. Uir. li. v. Oblitus decoriſqꝫ ſui: ſociumqꝫ ſalutis. huius cõtrariũ eſt dedec⁹ quod pro ignominia: ſiue infami turpitudinis genere ſumit̃. Capit̃ qñqꝫ etiã decus ꝓ honeſto: cũ quid honeſte fit: ⁊ dedecus ꝓ inhoneſto. hinc decoro as. pe. cor. qđ ē honeſto ſeu honorifico. hor. At bñ nũmatuꝫ decorat ſuadella venuſqꝫ Gel. Leonides laudat̃ q̄ ſimile apud thermopylas fecit: ꝓpter ei⁹ virtutes omnis gręcia gloriaꝫ atqꝫ gratiaꝫ pręcipuaꝫ claritudinis inclytiſſimę decorauere monumẽtis: ſignis: ſtatuis: elogijs: hiſtorijs: alijſqꝫ reb⁹ gratiſſimũ id factũ habuere. vnde decora militię: laudes: honores: honeſtamenta militi in bello cõparata. Sta. li. the. Terrarũ decora alta viri decoriqꝫ iugales. A decoro fit cõdecoro pro honeſto. Dedecoro pro vitupero: ſiue turpifico. Ter. in Ecy. An quicq̄ꝫ ꝓ iſtis factis dignũ te dici poteſt quę me ⁊ te ⁊ familiã dedecoras. Ex his oĩb⁹ patet ꝙ plus ē decus q̄ꝫ decor ⁊ plus dedecus q̄ꝫ ĩdecorus. ⁊ decoro. pe. co. q̄ꝫ decoro pe. ꝓ. Qm̃ decoro pe. cor. ſignificat honorifico. Decoro pe. ꝓ. pulchrũ viſu aut auditu reddo. Unde Decorum ⁊ indecorũ minus ē q̄ꝫ decus ⁊ dedecus. Cic. li. j. off. Sin aliqñ neceſſitas nos ad ea detruſerit quę noſtri ingenij non erunt: omnis adhibenda erit cura meditatio diligentia: vt ea ſi nõ decore: at q̄ꝫ minime in decore facere poſſimus.

Decoꝝ pe. ꝓ. appellat̃ qđ gręci pręponi dicunt: cuius vis ea eſt vt ab honeſto nõ queat ſeparari. Nã ⁊ qđ docet honeſtũ ē: ⁊ qđ honeſtũ eſt: decet. Decoꝝ inquit Cice. li. de offi. id eſſe qđ conſentaneum ſit hoĩs excelentie quod ad prudentiã: ad fortitudinē: ad iuſticiam: ad tẽperantiã pertinet: ⁊ in oĩ honeſtate verſatur. Eſt ⁊ decorũ quod poetę ſequunt̃: cum id qđ quaqꝫ perſona dignum eſt ⁊ fit ⁊ dicitur.

Decẽ a gręco Δεκα fit: a quo cõponunt̃: vndecim duodecim ⁊ cętera. Deriuata ſunt decimus a quo vndecimus duodecimus cum reliquis. Denus a quo vndenus duodenus. Denarius a quo vndenarius duodenarius. decẽnarius: ⁊ quę ſequuntur. Decies aduerbiũ a quo vndecies duodecies: ⁊ cętera. Decen⁹ a quo vndecenus: ⁊ cętera. Col. li. iiij. Ut ego exiſtimo tricenas vt decenas certe amphoras ꝑcipient.

Decimus non ſolum numeꝝ: ſed qñqꝫ etiam magnitudinem ſignificat: vt decimũ quodqꝫ ouum. decimus quiſqꝫ fructus ideſt precipuus magnitudine.

Decimãus ſiue decumanus .i. magnus. Unde decumana porta caſtroꝝ quę ĩ his maxĩa ē: ⁊ decimanus limes in limitatione agrorũ a magnitudine ⁊ longitudine dictus putat̃: q̄ agꝝ ab exortu ęquinoctiali ad occaſum ęquinoctialē ſecat. Naꝫ alter ex tranſuerſo occurrens cardo appellatur. Decumani etiam vt Aſco. docet vocantur publicanorũ principes a q̄bus decumę ſiue decimę exigebantur.

Decima ę ſignificat portionem vna ex decem. Plau. Ut. decimam ſolueret herculi.

Decimare eſt decimã partē detrahere. Unde apud euangeliuꝫ Ueh vobis qui decimatis mẽtham ⁊ oē holus. Et decimari legiones dñr qñ decimus q̄ſqꝫ ſupplicio afficit̃ ab imperatore. Liui. li. ij. Cętera multitudo ſorte decimus quiſqꝫ ad ſuppliciũ lecti. Sic vigeſimare ⁊ cẽteſimare dr̃. Huius verbi cõpoſita ſũt addecimo. Hier. li. j. Re. Greges veſtros addecimabit Ex decimo eligo. Unde Ex decimatum electuꝫ.

Decemiugis currus quem decem equi iuncti trahunt.

Decempeda. p. cor. ꝑtica q̄ mẽſurat̃ terra a numero pedum dicta ſicut q̄ncupeda a q̄nqꝫ pedib⁹. Ci. Urbē iaꝫ ꝑit⁹ metator ⁊ callidus decẽpeda ſua ſaxa diuiſerat. Hinc decempedator. Idem Cauebat ēt. L. Antonio qui fuerat ęquiſſimus agri priuati ⁊ publici dęcempedator.

Decẽniũ ſpatiũ decẽ dieꝝ. Nã decẽniũ ſiue decẽnis decẽ ãnoꝝ dr̃. Decẽnale quod eſt decẽ annorũ vt bellum decẽnale.

Decuſſis a decẽ aſſibus. Quę dictio in oĩ denario numero menſurę ⁊ põderis valet. Fuit ꝯſuetudo apud maiores vt ęra in vocabuli cõpoſitione poſtponerent̃. ſicqꝫ ſemiſq̄ntus. ſemiſquartus: ſemiſtertius ꝓnũciabãt. Dipõdiũ a duobus põderibus: ⁊ vnũ põdus fuit. Aſſipõdiũ q̄ſi librę vnius pondus. Reliq̄ deinceps a numero dicebantur vſqꝫ ad cẽtuſſis. Et a tribus aſſibus treſſis ⁊ pariter vſqꝫ ad decem. cõputabant̃ Abinde ſumebat̃ cõpoſitio a decem. A duobus decuſſibus Uiceſſis deinde triceſſis vſqꝫ ad centuſſis.

Decurio dictus eſt auctore Ulpi. ꝙ in initio cum deducerentur colonię cõſilij publici gratia decima pars deductorum ꝯſcri

bi ſolita ſit. Uñ Cice. in orationibus citat decreta Decurionum. Col. Claſſes etiã nõ maiores q̃ꝫ denũ hominum faciũ de quas decurias appellauerũt antiq̃. Erant tñ alij vrbani: alij municipales decuriones. Urbanus decurio turme pre erat: que duobus ⁊ triginta equitibus cõſtabat Neqꝫ võ belli ſolũ: ſed domi quoqꝫ pro eo qui preeſt cubicularijs. Sue. in domi. Saturius decurio cubiculariorũ. Decurio quoqꝫ palatij dictus eſt ab Amiano qui prepoſitus erat palatio: q̃ eſt ordo dignitatis. In municipijs aũt decurio idẽ credit̃ q̃ ⁊ ſenator Rome. Ci. Recita queſo Sexti q̃d decreuerint capue decuriones. Hoc ẽt patet ex epiſtola Plynij qui ait. Eſſe ãt tibi cẽtũmiliũ nũmum ſatis iudicat q̃ apud nos decurio es. Igit̃ vt te nõ decurione ſolũ: verũ ẽt equite Romão perfruamur: offero tibi ad implẽdas equitis Romani facultates trecenta milia nũmũ. Similiter Decuria ordo dr. Uñ latine dici põt decuria cubiculariorũ: ſicut decuria iudicũ ⁊ ſcribaruꝫ cuius princeps decurio nominatur. Cuius dignitas decurionatus: dicitur ſicut a centurione centurionatus.

Decuriare eſt decurionis officium exercere. Unde decuriata comitia ſicut a centurione centurio as. a quo centuriat⁹ ager ⁊ centuriata comitia.

Decido is. pe. pro. deorſum ſeco: vt fit cum ex lardo fruſtũ incidim⁹. Per tranſlationẽ võ ſigt̃ determino. ⁊ liti finem ĩpono. Hor. Et poſt deciſa negocia campo. Uñ dedicere dubia dicimus: q̃ſi ãputando ſupflua q̃d integrũ ẽ oñdere decido is. pe. cor. deorſuꝫ cado: a quo fit deciduus. a. um.

Decidua dicunt̃ illa que cadũt. vt folia. Ply. lib. xj. Oĩbus autẽ caua ⁊ in mucronem demum concreta ſunt: ceruis tantuꝫ ſolida ⁊ omnibus annis decidua.

Decipio is: pe. cor. defraudo. Unde ⁊ decipula.

Decipula ẽ quoddã laq̃i gen⁹ ad decipiẽdas capiẽdaſqꝫ aues.

Declamare eſt in ficto themathe exercere. Caluus ſcribit declamatiõeꝫ eẽ domeſticã exercitationẽ: q̃ res plurimũ conducit eloq̃ntie. Solebãt enĩ Romãi adoleſcentes eloq̃ntie ſtudio ſi exercẽdi ĩgenij grã ĩuehi orõnib⁹ ĩ eos quos ſcirẽt aliquo crimĩe poſſe notari. Uñ Senece ⁊ Quĩtiliani declamatiões q̃ ſũt p̃ludia q̃dã orãdi. Hierony. ad Dama. Hec aures Quĩtili. floſcul' ⁊ ſcholari declamationis nomẽ apud nullum auctorem ãtiquũ añ ipm̃ Ciceronẽ ĩueniri põt Idẽ li. j. Decla. Declamat Cicero nõ quales nũc cõtrouerſias dicimus.

Declamatori⁹. a. uꝫ. q̃d ad declamãdũ ptinet: vt declamatori⁹ liber: q̃ declamãda cõtinet. Declamatorie aduerbiũ ſigt̃ declamãdo. He. More eorũ: q̃ declamatorie loq̃ ſolẽt ad populũ.

Declarare ẽ apte mõſtrare. Nã plus ẽ q̃ꝫ ſignificare. vt tã ad facta q̃ꝫ ad dcã ptinet. Ci. Luceio. Itaqꝫ hoc ſepius dicendum vbiqꝫ nõ ſignificãdũ ſꝫ ẽt declamãdũ arbitror. Idem. Declarauit id mõ temeritas. C. Ceſaris: qui oĩa iura diuina ⁊ humana peruertit. Quandoqꝫ etiã ponitur pro ſignifico.

Declino as. pe. pro. cum accuſatiuo ſignificat deuito. Cic. li. j. offi. Declinetqꝫ ea que nocitura videntur. Ambro. li. j. off. Ipſe ſibi ſilentio legẽ poſuit innocentie. vt tacendo culpã declinaret quã vix effugere poſſet loquẽdo. Cũ ablatiuo ſigt̃ caueo q̃ꝫuis in ſenſu idẽ. ſit cũ deuito: Cice. li. iiij. tuſ. Que quoniam vt bona natura appetimus: ſic a malis natura declinamus: q̃ declinatio ſi cũ ratione fiat: cautio appellat̃: eaqꝫ intelligit̃ in ſolo eſſe ſapiẽtie. Interdũ ponitur p deflecto: ſeu recedo. Idẽ in Lel. Declinandũ ẽ de via modo hoc ne ſumma turpitudo ſequatur. vt in ver. acti. v. Qui ſibi ſumpſit vt corrigat mores aliorũ: ac peccata rephẽdat: q̃s huic ignoſcat ſi qua in re ipſe ab religione officij declinarit. Interdũ p deduco. Liui. lib. j. Nec ea culpa quam arguo omnium albanorum: ducẽꝫ ſecuti ſunt: vt ⁊ vos ſi quo ego inde agmen declinare voluiſſem feciſſetis. Interdũ pro alieno eximio. Teren. in Ecy. Neqꝫ declinatã quicq̃ꝫ ab aliarum ingenio vllam reperias. Interdum pro Depono: vt lib. ij. Re. Extendit oza manum ad arcaꝫ dei ⁊ tenuit eam quoniam calcitrabãt boues ⁊ declinauerunt eam.

Decollo as. collum trunco. Feneſtella. lib. ij. Quemadmodum Ceſar a piratis captus ſit: vtqꝫ eos poſtea ceperit ⁊ decollauerit. Ueteres autẽ ſecuri ceſos Dicebant. Enni quod in collo tuo eſt decolles caue. i. ex collo depone. Item Decollare ẽ decipere. Plau. Una eſt que decollauit. Lucil. lib. xij. Quib⁹ fructibus me decollaui.

Decolor pe. cor. adiectiuũ ſigt̃ q̃d colore vitiato eſt: vel ſine colore. Hiero. ad Ocea. Aperuit cunctis vulnus ſuũ ⁊ decolorem in corpe cicatricẽ flens Roma cõſpexit. Dicit̃ ⁊ decolorus a. um. Amb. Sed ea propriũ quoddã gñs habẽt non ex tritici ſemine in aliud gñs ſeminis decolora mutatione trãſlata degenerem traxere nãm.

Decoloro as. pe. p. colore priſtino p̃uo: aut colorẽ vitio. Cic. li. ij. ad Heren. Mortuũ deformatũ tumore preditũ: decoloratum corpore conſtat eſſe. Et in canticis. Nolite me conſiderare q̃ fuſca ſim quia decolorauit me ſol.

Decoquo is. pe. cor. in totũ vel vehemẽter coquo. Uñ decocta aqua. Ply. li. xxij. decoquere p conuertere accipe videt̃. Si enĩ clarigaris clauus ſi ferri vel chalybis aliqua rubigo: aut panni marcor affuerit. omnẽ illico ſuccũ alienũ ſaporemqꝫ ĩ venenũ decuoquit. Qñqꝫ decoquere ſumitur p pfecte digerere. Hyſſopũ inquit Hier. pariter tõſum ſumebant in cibo vt eſcam grauiorẽ illius calore decoq̃rẽt. Qñqꝫ p ſubſtãtiam cõſumare; ſeu ſolutione creditoribus impedita fidẽ cõcidere. Q̃d ſepe euenit his q̃ gule oĩa dedũt. aut qui ſcorta ſectant̃. Uñ decoctores dicunt̃: q̃ patrimonio abſũpto ad inopiã ſũt redacti Scribit Spartia. Hadrianũ ſenatoribus qui non vitio ſuo decoxerãt patrimoniũ pro modo ſenatorie pfeſſionis expleuiſſe. Col. li. xij. Nã q̃ꝫuis interdũ emendatuꝫ ſit perperam factum vel in prudentia vel negligentia res tñ ipſa iã dño decoxit. i. detrimẽtum dedit. Tale quid in ſe habent Defrigo: vt hic defrixit. i. bona conſumpſit.

Decortico as. pe. cor. cortice. detraho.

Decotes dicte ſunt toge attrite quaſi cotibus detrite atqꝫ conſumpte ſint. Habet pe. pro.

Decrepiti auctore Dona. a crepitu quorũ plangore familie funera ita conclamata fuerint. Uel a creperus: q̃ in dubio vite ſint conſtituti.

Decreſcere eſt diminui. Amb. Cuius opes nunq̃ꝫ deficiunt cuius diuitie nunq̃ꝫ decreſcunt.

Decubo as. pe. cor. iaceo q̃ſi deorſum cubo Apul. Decubantem excitaui feram. Col. li. vij. Eſt ẽt poſt domituraꝫ mollioris gñis bos qui decumbitur in ſulco.

Decubo is. idem q̃d decubo. Hie. Quintũ iam diem decũbens lectulo nimia feſtinatione dictaui. Aliqñ decũbere ſignificat mori. Ci. li. ij. tuſ. Mirtũt etiã vulneribus confecti ad dños q̃ q̃rãt q̃d velint ſi ſatiſfactũ is ſit: ſe velle decũbere.

Deculto as. Ex de ⁊ occulto: in quo abijcitur o ⁊ c.

Decurro is. decurri ⁊ decucurri decurſuꝫ deorſum curro. Uir. Summa decurrit ab arce: per tranſlationem decurrere ẽ a principio ad finem vſqꝫ currere. Lac. li. iiij. Que orõ tãte affluentie vbertate decurrens. Item Preterire. Idẽ. li. vij. Decurſo tempor ſpatio. Aug. li. ix. con. Tolerabam illud interuallum temporis: donec decurreret.

Decurtatus participiũ a decurto idem eſt q̃d mutilatus breuiatus. Ci. Mutila ſentit quedam ⁊ decurtata. Et a Hiero. Decurtatus liber dicitur.

Decuſſare eſt indecuſſes formare atqꝫ diuidere: ⁊ per ĩtegram longitudinem diſſecando trahere. Decuſſis enĩ dicit̃ a decẽ aſſibus. Nam numerus denarius perfectus ⁊ abſolutus eſt Unde ⁊ decumanus limes Col. lib. iiij. Nam duas regulas eius latitudinis quo paſtinator ſulcum facturus eſt in ſpeciẽ grece littere decuſſabimus.

Decuſſatim ſigt̃ p decuſſes. Colu. li. vltimo Rapam ĩ alueo alit ſera cõponito deinde ſicut conſueuerunt ſalgamarij decuſſatim ferramento lunato incidito.

Decutio is. pe. cor. ſſi. ſſum. ex de ⁊ quatio ſigt̃ deijcio deorſum quatio demeto decido. Li. li. j. Rex velut deliberabundus in hortum edium ſequente nuncio filij: ibi inambulans tacitus ſumma capitum papauera dicitur baculo decuſſiſſe. Hier. p tranſlationẽ ad Dardaniũ dixit. Ut decutiã ſupciliũ iudeorũ

qui ſynagogę anguſtias latitudini eccleſię pferunt.

Dedecus.pe.cor.⁊ dedecoro as. vide in dictione decor.

Dedignor aris. Uide in dictione dignor.

Dediſco is.dedidici. Uide in dictione diſco.

Dedico as pe.cor.per verba cōſecro: ſiue honoris gratia deputo: aut dicendo deſero. Cęcil.li.j.annalium. Legati: qui miſſi ſunt veniunt dedicant mandata.

Dedo is: dedidi. deditū ſigt in perpetuū do: vł totū ſubdo: ſiue in manus poteſtatēue ⁊ arbitriū do. vnde dedere ſe hoſtib⁹ dr qui ſe in hoſtiū poteſtatē tradit. Et traditio ipſa deditio dr Et qui ita ſe dedunt deditij vocant̃. Plau.in Am. Cōuenit vtri victi ſit eo ṗlio vrbē agros aras focos ſeq3 vti dederent. Liui.li.j. Sic ad ſuppliciū numitori rem⁹ dedit̃. Cęſar li.j. Heluetij oīū rex inopia adducti legatos deditiōe ad eū miſerūt. Et dedere ē ſimpliciter dare Ter. Uerberib⁹ te ceſum ī piſtrinū daue dedā. Forma deditionis deſcribit̃ apd̄ Liuiū in deditione collatię. Ita enī rex īterrogauit. Eſtiſne vos legati oratoreſq3 miſſi a populo collatino: vt nos populūq3 collatinū dederetis: Sumus. Eſt ne populus collatin⁹ in ſua poteſtate: Eſt deditis ne vos: populūq3 collatinū: vrbē: agros aquā: terminos delubra vtenſilia diuina hūanaq3 oīa ī meā populiq3 ro. deditionē: Dedim⁹. Et ego recipio.

Deditus a.um.in totū vel valde datus. Teren.ī Ecy. Priuſq3 hanc vxorem duxi: habebam alibi animū amori deditum.

Dedita opera.i.data opera ſiue accurata opera: ſeu de īduſtria vel ex ꝯpoſito data opera: quaſi cura adhibita ⁊ labore impenſo. Idem in Eu. Apud antiphonē vterq3 pater ⁊ mater quaſi dedita opam erāt: vt nullomodo introiere poſſem q̄n viderent me. Feſtus deditū īterpretat̃ valde datum.

Dedititius a.um.a deditus fit: ⁊ is ē qui ſe in alterius īperiū dedidit. Curtius. Mltitudo dedititiorū incolis nouarū vrbiū cū pecunia capta donodata ē. Per abuſionē tn̄ dicim⁹ ego ſuz dedititius tuus.i.tibi deditus ⁊ tuo imperio obnoxius.

Dedocere eſt ſecus ab eo qd̄ q̄s doctus eſt docere: vel ſalſuz id eſſe oſtendere. Quintil.li.ij. Quanta in eluendis q̄ ſemel inſederunt vitijs difficultas cōſequat̃: cū geminatū onus ſuccedentes p̄mat. Et q̄dem dedocendi genus pluſq3 docendi pp qd̄ Thimotheū clarī arte tibiarū ferūt duplices ab his quos alius īſtituiſſet ſolitū exigere mercedes: q3 ſi rudes traderētur. Grece Δι Δασκω οθθεν Δι Δασκαλος.

Dedoleo es.penul.cor.nō doleo vel dolore me priuo. Oui.li.iij. faſ. Quid me in deſertis morituraz liber harenis: ſeruabas potui dedoluiſſe ſemel.

Dedolo as pe.p.ſigt dolabra vł eiuſmodi ferramento deorſuz vel pulchre dolo: cędo: Col.li.v. Hęc eorūq3 ſilia pedamēta poſt putationē retractāda ſūt. parteſq3 eorū putres ꝯdolādę

Deduco is.pe.pro. ꝓprie deorſum duco. Uir. Carmina de celo poſſunt deducere lunā. Qn̄q3 deducere ē de loco ad locū: ſiue de re ad rē ducere. Idcirco ei ablatiūs dat̃ nōnunq3 ſeparatiuus accuſatiu⁹ vō ſiliter. Et tā ī paſſiua q3 actiua ſigone: qd̄ p̄monēdū eē duxim⁹ ne q̄s ī paſſiua ablatiuos huiuſmōi putet eē agētes niſi ī exēplo Ciceronis qd̄ dicemus In actiua Plau.ī Cur. Deduco pedes de lecto clāmiles ne ſentiāt. Hic ponit̃ ꝓ detraho. In paſſiua Hie.ad helio. vbi q̄s n̄ eſt: ibi mēs a ꝓpoſito ſępe deducit̃.i.reuocat̃.ſiue remouet̃ Idē in Paulo. Nec tn̄ accepto itinere deducebat̃. Lac.li.iiij. ꝓ deriuare ſeu deſcendere poſuit. Dixim⁹ nomē religiōis a vinculo pietatis eē deductū: ꝙ hominē ſibi deus religauerit. Cice. Terētię. Neq3 legis īprobiſſima pęna deductus ē quo minus hoſpitij ⁊ amicicię ius officiūq3 preſtaret. hic deductus ꝓ deterritus ſumit̃: ⁊ ablatiuus pęna agens ē: licet ſine prepoſitione ſit. Nā hoc fit interdū ⁊ ī alijs. Aliq̄n ſine ipſo ablatiuo ſeparatiuo ⁊ cū accuſatiuo mediante prępoſitione ponit̃ pro delabi: vt apud Lac.li.ij. Homines aūt ipſos ad tantam cęcitatem eſſe ductos vt viuo ac vō deo mortuos pręferant. Proprie in ſignificatione ſua cū actō mediante p̄poſitione Cęſar in primo cōmentarioꝝ. Cęſar vna eſtate duob⁹ maximis bellis cōfectis maturius paulo q3 tempus poſtulabat in hyberna in Sequanos exercituz deduxit. Uir. li. He. ꝓ diuertere ſine ablatiuo ⁊ actō poſuit. Riuos deducere nulla Religio vetuit. Sumitur ⁊ deducere pro in tenuitatē ducere. Pomp. Uocē deducas oportet vt mulieris videantur verba q̄re ⁊ pro ſubtili ⁊ nihil ſubruſticū proferre ponitur. Hor. cū lamentamur non apparere labores noſtros ⁊ tenui deducta poemata filo Uirg. etiam deductum carmē ſignificantiſſime dixit ꝙ q̄ſi filū de inuentione deducat̃. Tractum a lana q̄ purgatur ⁊ in fila trahitur. Inde etiam pro Imminuere ⁊ detrahere ⁊ deductio ꝓ īminutione vt inquit Aſc. Interdum ꝓ Mouere. Salu. Arma deponere pręſidia de locis deducere. Interdum pro officij vel honoris gratia aliquem cū comitatū pręſtare: ⁊ fit fere cū pompa quadaz ⁊ ſępe cum multo populo. Ambro. Deduximus fratres hoſtiam viuam dominū ⁊ fratrē meū Satyrū. Hiero. ad Julianuz Qd̄ ſanctiſſimā coniugē tuā non q̄ſi mortuā ſed quaſi proficiſcentem deduxeris. Liui. Frequentes eum deduxerunt domū. Cui contrarium eſt reducere. Cice.in Cato. Hęc enim ipſa honorabilia quę videntur leuia atq3 communia ſalutari appeti decedi aſſurgi deduci reduci cōſuli Comitari eſt minorum tam paucorū q3 multoꝝ. Uir. Ipſe vno graditur comitatus achate. Et magna comitāte caterua. Aſſectari fere quaſi per vrbez: vt fit cū quis amicicia vel propinquitate vel diſcendi ſtudio: vel alicuius cōmodi aſſequendi gratia quempiā aſſectat̃ quaſi iuxta illum pręeūtem ſectatur: vti puer herū: filius patrē. diſcipuli pręceptorē: clientes patronum. Cic.li.de ora. Cūq3 maior natu ⁊ cōſularis Sergius Falba aſſectaret. Eſt ⁊ proſequor qd̄ eſt quaſi deduco ſed in itinere cū quempiam aliquantū longe comitamur. Liui.li.ij. Decedentez domum cū fauore ⁊ laudibus proſecuti ſunt. Hie. Quo gemente abeuntē ꝓſecut⁹ ſim iſtę quoq3 littere teſtes ſunt.

Deerrare ē de via ſiue ratione declinare. Cic. Si trāſitionibus nullis vtemur ⁊ ſi non deerrabimus a propoſito.

Defamo as.pe.pro.fama priuo ſicut diffamo. Gel. Ut vocabula eorum quoq3 defamata atq3 deformia cum ipſis viderentur Sed ex gręco oīno veniunt φημι και φημη.

Defęco cum diph.ſignificat a fęce purgo quaſi fęcem detraho. Ply.li.xviij. Per brumam vitem ne colito: vina tn̄ defęcantur ēt diffundi. Hyginius ſuadet. Unde omnia pura inturbata ⁊ ſine ſordibus ac vinuz ſine fęcibus defęcata dicunt̃. Plau. in Aul. Nunc defęcato demum animo egredior domo.i.ab angore purgato. Proprie Col. li.vltimo. Et defęcatum vinum in amphoras bonas adijcito.

Defendo is.di.ſum.ex de ⁊ fendo. Unde ⁊ offendo q3uis fendo non reperiatur: ſignificat intueor. Lact. Qui ſępe etiam malas copioſę defendiſti cās Duobus āt mōis ab aliquo defendi dicimur: vel cuz ille nos defendit: vel cū ipſi defendimus nos vel alius defēdit nos ab illo tā q3 iniuriā inferente: vſi nobis aduerſent̃ iudices: ⁊ Cicero tueat̃. Recte dicem⁹ defendi nos a iudicib⁹ nō ꝙ illi nos defendāt ſ3 ꝙ p̄ſideo Ciceronis ab illorum iniuria defendamur. Differt tamen defendere a propugnare: q2 defenſio quoquomodo fiat: ꝓpugnatio nō niſi ꝑ contētionē. Rurſus defendere ē auertere depellere prohibere. Gel. Q. C laudibus hoſtes defendebat a pinnis facillime. Ci.li.iij.offi. Etenim ſi quis nō defendit iniuriam: neq3 propulſat a ſuis cū poteſt. iniuſte facit. Hoc autem fit ex vi prępoſitionis de: quę duplicem facit ſignificationē Cum enim tueor ſignificat tunc de auget. Quando vō prohibeo protectionis detractionem ⁊ negationem facit. Dicim⁹ aūt. Defendo frigus tibi. ⁊ defendo te a frigore. Uir. Solſtitium pecori defendite iam venit ęſtas. Et alibi. Hic ego dum teneras defendo a frigore myrtos.

Defenſito as.frequentatiuum eſt. Cice.li.j.offi. Si igitur nō poterit ſiue cās defenſitare: ſiue pplm ꝯtionib⁹ tenere ſiue bella gerere: illa tn̄ pręſtare debebit: q̄ erūt in ipſius poteſtate.

Defero pe.cor. affero. Uir. li. iiij. Celeris mandata per auras Detulit Aliquando Denuncio. Cice. Ruſo Scito contubernales duntaxat meos delatos eſſe. Idem ſulpicio. Eiq3 nec opinati voluntatem tuam per litteras detuliſſe. Aliquando in accuſationem defero. Unde delator occultus accuſator calūniator

roꝛ calumniatoꝛ. Sue. in Dom. Princeps qui delatores nō caſtigat: irritat. Aliqñ prodo qđ celatū eſt. Hiero. Sed forte cōqueſta me delatorem: ꝙ te prodiderim clamabis. Pertinet etiā ad dignitatē ⁊ honorē ⁊ venerationē ⁊ officiū: variiſqꝫ modis ponitur ac conſtruit᷑. Ad dignitatē. Liui. lib. j. Oēs nume pompilio regnū deferendum decernunt. i. offerendū atqꝫ tradendū. Ci. Octauio. Que tibi non anteꝗꝫ poſtulares maiora ꝗꝫ velles: plura ꝗꝫ ſaperes detulit ſenatus. Ad venerationē ⁊ officiū Am. Nouerit deferre ſenioribus. i. venerationē exhibere inſeruire ⁊ ſubuenire. Aliqñ deferre eſt tribuere. Hier. ad nepo. honorent clericos: ⁊ ipſi a clericis: quaſi epis honoꝛ deferat᷑. Scitum eſt illud oratoris Domitij. Cur ego inquit te habeā vt principē cum te me nō habeas vt ſenatorem: habeo hic honoro ſeu accipio ſigt. Alias pro loco. Ci. Treba. Uniuerſum ſtudiū meū ⁊ beniuolentiā ad te defero. i. tibi attribuo. Nauis in portū delata eſt. ideſt deuecta: hic delatus eſt lectica. i. deportatus. Ille detulit argentū ideſt de loco tulit. Et diuinos honoris parentibus detulerunt: ideſt dederunt: ſeu celebrauerunt.

Deferueſcere ſigt decreſcere. Ci. lib. iiij. tuſ. Aut rogandi orandiqꝫ ſunt vt ſi quā habent vlciſcendi vim: differant in tēpus dū deferueſcat ira. Deferueſcere aūt certe ſigt ardorem aī in vita ratiōe excitatū. Ex quo illud laudat᷑ Archite: qui cum villico factus eſſet iratioꝛ quo te mō inquit accepiſſet ni iratus eſſem: Sed hoc per tranſlationē quaſi ita ſit ignis ꝗdaꝫ aīum incēdens. Col. ꝓprie deferueſcere pro refrigerari poſuit lib. ij. de feno loquens: prudētes agricole ꝗꝫuis iam illatum tecto non ante componunt: ꝗꝫ per paucos dies temere congeſtum in ſe conco qui ⁊ deferueſcere patiantur.

Deficio. is. ex de ⁊ facio conſtruit᷑ cum datiuo ⁊ ſigt deeſſe vel nō ſufficere. Ci. in Uer. acti. iij. vererer ne mihi crimina nō ſuppeterent: ne oratio deeſſet: ne vox vireſqꝫ deficerēt. Idē Ser. Sul. Sed opprimoꝛ interdū ⁊ vix reſiſto dolori: ꝙ ea mihi ſolatia deficiūt que ceteris quorū mihi exempla propono ſimili in fortuna non defuerūt. Et more ſuo hic fecit Cic. vt per deſum deficio expoſuerit: hinc defectus pro priuatione deducitur. Legimus etiam deficere abſolute poſituꝫ pro prodeſſe hircius. Quare neqꝫ tanti ſum animi: vt ſine ſpe caſtra oppugnanda cenſeam: neqꝫ tanti timoris vt ipe deficiā Aliter alibi dixit. Martius rufus queſtoꝛ in caſtris relictus a curione cohortatus ſuos ne aīo deficiāt. i. terreant᷑: ⁊ aīus deſit. Inuenit᷑ etiā cū accuſatiuo ꝓ delinquere poſitū ꝗꝫꝗꝫ in ſenſu idē ſit cū deeſſe. Ci. Prudētia nunꝗꝫ deficit oratorem. Ceſar. Fruſtra mee vite ſubuenire conamini quē iam ſanguis vireſqꝫ deficiūt. Sal. in Jug. deſero vſus eſt in ſilibus. Sꝫ de ſtudijs partiū: deqꝫ oībus ciuitatis moribus ſi ſigillatim atqꝫ ꝓ magnitudine parē diſſerere tps ꝗꝫ res maturius me deſeret. Accōmodat᷑ hmōi ntūs rebꝰ inaīatis vt dies me deficiet: vox te deficit: ⁊ orō illū deficit. Lac. li. ij. Nō enī verendū ē ne te in tā bona cā deficiat orō qui ſepe ēt malas copioſe ac fortiter defendiſti. Ceſar lib. ij. Ipſos res frumētaria deficere cepit. Si quis tñ in his datiuo pro actō vtatur: non culpandus erit. Frequentius tamen cum actō vſurpat᷑ Et notanter dixi rebus inaīatis accōmodari in hac ſignificatione qꝛ non recte dixeris vxoꝛ vel reſp. me defecit: ſed a me defecit. Item deficere cum actiuo ſignificat non ſuggerere. Uirg. Cū iam glandes atqꝫ arbuta ſacre deficerēt ſylue i. nō ſuggererent glandes atqꝫ arbuta. Interdū abſolute ponit᷑ ꝓ finiri deſinere defetiſci vt h̄ premetore defecit. Martianus. Tū demū id agere conſiliū erat cū vita defecit. Aug. cū infinito poſuit in quodā ſermone. Nunꝗd deus defecerat paſcere ſeruū ſuū Heliam: Nōne illi cui deerant hoīes alites miniſtrabant: Conſtruit᷑ qñqꝫ cū ablatiuo ſine ꝑpoſitione ⁊ ſic ſumit᷑ pro carere ſiue priuari. Colu. lib. iij. de vite loquēs. Cū tranſtuleris inꝗt de humido in aridū locū vide ne priſtino alimento deficiat. Idē Cōmode fluunt: nec deficiunt macro ſolo. Et lib. iij. paſſiuo vſus eſt. Jugatū quadaꝫ parte deficit᷑: quadā ſuperat. Et lib. viij. Qui ſe memoria deficitur quo minus agnoſcat cuiuſqꝫ ꝓgeniē pice liquida eādem notā ſcrofe ⁊ porcis īnotat. Capitur ⁊ pro diſſentire recedere ſeu rebellare: ⁊ tunc ablatiuo iungit᷑ cū prepoſitione. Sal. in Jug. Qđ oppidū primū oīum poſt malam pugnā ab rege defecerat. Deficere enī dñr qui ab his: quoꝝ ſub īperio ſe defiſcunt: ⁊ in hoſtiū numeꝝ ſe ↄferunt. Ci. in Lel. Difficile eſt amicitiā manere ſi a virtute defeceris. Liui. li. ij. Eodeꝫ anno due colonie pometia ⁊ chora ad aoruncos deficiunt. Subintelligit᷑ enī a Romanis deficiunt tranſeuntes ad Aoruncos. Inde defectores ꝗ tranſeūt de vno exercitu ad aliū Defectio receſſus: vel militū ab īperatore vel ciuitatis a dño qui dñr deficere cū ab eorū gubernatione diſcedunt. Nonnunꝗꝫ accipit᷑ ꝓ diminui debilitari ⁊ viribꝰ exhauriri. Ply. Genus vini qđ bion vocamus ꝓdeſt ſtomacho diſſoluto ꝑgnantibuſqꝫ ⁊ defectis. Mar. dulcia defecta modulatur carmina lingua. Cantatoꝛ cygnos funeris ipſe ſui.

Defectus. a. um. participiū a defio vel deficio hꝫ ſignificationē actiuā in voce paſſiua. Col. Diligētis prīſfamilie eſt primam quāqꝫ arborē ſenio defectā tollere. i. que deficit. Quīti. li. iij. Ut ſi obſeſſi ⁊ īpares ⁊ aqua ciboqꝫ defecti deſatiēda ad hoſtē deditiōe deliberēt. i. ꝗ defecerūt. Hic ſit cōparatiuū defectioꝛ ⁊ ſuplatiuū defectiſſimus. Col. in ꝑfata. Sꝫ ſiue funduꝫ locuplex mercatus eſt e turba pediſſequoꝝ lecticarioꝛumqꝫ defectiſſimū annis ⁊ viribus in agrū relegat ⁊c̄. Defectus us nomē ſigt penuriā nō vitiū aut culpā aut morbū: vt defectu ciboꝝ dedimus nos hoſtibꝰ. Liui. li. iiij. Defectꝰ alibi aquaꝝ circa torridos fontes riuoſqꝫ ſtragē ſiti pecoꝝ morientiū dedit. Interdū defectꝰ dꝛ diminutio. Gel. lib. ij. Sꝫ de lune motibus ſoliſqꝫ defectibꝰ. Ply. li. j. Defectꝰ āt ſuos ⁊ ſolis rē in tota ↄtemplatiōe nature maxie mirā ⁊ oſtento ſimilē. Defectus aī: ſiue defectus aīe vt Celſo moris eſt loꝗ lipothymia ⁊ limpopſychia grece dꝛ a nrīs etiā aī deliquiū ⁊ verba linꝗ aīo ⁊ ītermori ⁊ deficere ⁊ extincte anime ſpēꝫ ꝑbere quos plu. ⁊ defectos aīo qñqꝫ appellat. Defectata vō corpora ⁊ defecti ſunt quos greci ϖάρετους. quaſi reſolutos dicunt: et reſolutionem ipſam. παρεσιμ λελουσι.

Defectio receſſio ſiue rebellio. Liui. lib. j. Ob reſiduas belloꝛuꝫ iras maxime ſollicitati ad defectioneꝫ voluntarios traxere. Ci. li. iij. Tuſ. Oīum āt ꝑturbationū fontē eſſe dicūt intemperantiā: que eſt a tota mēte a recta rōne defectio. Aliqñ dꝛ diminutio ⁊ decretio. Idē in Cato. Qñ delectabāt ad defectiones ſolis ⁊ lune multa nobis ante predicere. Sunt ⁊ defectiones mulierum a conceptu. Qđ genus etiā malatiā ꝑgnantibus vocare. Ply. ſolet. Eſt enī malatia in ſtomacho debilitas ⁊ in mari malatia pro tranquillitate capitur.

Defectiuus. a. um. qđ eſt mancum. Cic. lib. j. offi. Eſt enī cognitio contēplatioqꝫ nature manca. i. defectiua quodā modo.

Defetiſcoꝛ eris defeſſus inꝗt Priſ. cōpoſitū a fatiſcoꝛ feſſus: qđ quidā a fateoꝛ deriuari volunt. Sꝫ diomedi aſſentiendū puto qui ait. Feſſus appellatio ē poſtea ſequit᷑. Differt āt fatigatus a feſſo ꝙ fatigatus dꝛ cū ꝗs per aliū laborare cōpellit᷑ vt laſſatus. Feſſus vō cū ꝗs laboꝛe deficit. vt laſſus. Feſſus igit᷑ nomē eſt non participiū: qꝛ ſicut laſſus nō eſt participiū ita nec feſſus qđ eoꝝ ſignificatio ꝗſi eadē plane oñdit: quaꝫ verius docuit ex qua oñditur non eſſe idē feſſus ⁊ fatigatus igitur neqꝫ a fatiſcoꝛ feſſus: neqꝫ a defetiſcoꝛ defeſſus: qui a feſſus nomen eſt: ⁊ eius compoſitū eſt defeſſus: ipaqꝫ verba ſupinis atqꝫ preteritis carere exiſtimo: quemadmodū ⁊ fatiſco. Et quoniā fatiſco in vſu eſt nimiꝝ fatiſcoꝛ obſoleuit: cōpoſitum tñ defetiſcoꝛ remanſit ⁊ in eadē pene ſignificatione ſumit᷑ qua fatiſco qđ deficio ſigt defetiſcoꝛ vō ceſſo: ſiue deficio. Et ſic duo verba nobis relicta ſunt. Alterū neutrū ſimplex: ⁊ alteꝝ deponens cōpoſitū. Defatiſco. Col. li. ij. Sed oī ſolo qđ predictorū leguminū ſegetibus fatiſcit vna preſens medicina ē: vt ſtercore adiuues ⁊ abſumptas vires hoc velut pabulo refoueas. Uirg. lib. j. Geoꝛ. Neu puluere victa fatiſcat. De defetiſcoꝛ. Ter. in Phoꝛ. Iſthec res mihi ſollicitudini eſt: neqꝫ defetiſcar vnꝗꝫ ego experirer donec tibi id qđ pollicitus ſum effecero. De defeſſus. Idē in adel. Defeſſus ſū ambulādo. Eius ↄtrium. Indefeſſus. Claud. lib. iij. Accingar

luſtrare diē ꝑ deuia rex indeſeſſa ferar nulla ceſſabit hora: nō requies nō ſomnus erit dū pignus ademptū inueniam.

Deſigo.is.pe.pro.deorſum figo. Aliquando etiam deſigi pro defatigari ponitur ac viribus attonitorum modo linqui: vt apud Ply.lib.vij. Deſigatur poſtremo expiret.

Definio.is.pe.ꝑ.termino decerno ⁊ q̄ſi finē do. Diffinio vō diſcerno q̄ſi diſpertiendo diſtingo. Vn̄ diffinitio vocata eſt q̄ in diſputādo: vti ſolemus. Et eſt orō: que id qd̓ diffinit explicat quid ſit. Eſt enī coacte in ſe atq̧ īplicate rei explicatio veluti cum dicimus. Homo eſt aīal rōnale ⁊ mortale. Explicat enī diffinitio id quod breuiter ⁊ anguſte.

Deſioculus. dicitur qui eſt captus vno deſignabat oculo: quez luſcum alio nomine vocitamus.

Deſit deeſt: ⁊ cū datiuo ɔſtruit. Ter.in Ecy. Nihil apud me tibi deſieri patiar quin qd̓ opus ſit benigne p̄beat. Virg Lac mihi nō eſtate nouū nec frigore deſit. Priſ.hoc loco ait. Deficio aūt loco paſſiui deſio facit: ⁊ inde defectus.

Deflagro.as.pe.pro.vehementer comburor. Ideo cum ablatiuo conſtruitur. Ci.li.iij.offi. Ictu fulminis deflagrauit.

Deflecto.is.deorſum flecto. Col.lib.iij. Cum iam ſatis ampluz incremētū ſuſceperit ramū oliue deflecte ⁊ ad crus arboris ficulnee religa. Ci.lib.iij.offi.pro declino per tranſlationem poſuit. Hoc aūt de quo nunc agimus idipſum eſt qd̓ vtile in quo verbo lapſa conſuetudo de via deflexit.

Deflacco.as.attero. tractū a veſtib⁹ ſiue a flacco vt ait nonius.

Deflorere ē ſine florib⁹ eſſe qd̓ fit cū flores decidūt. Vn̄ ⁊ defloreſcere qd̓ eſt ſine floribus fieri. Ply.lib.xvij. Peſſimū eſt inter oīa cum defloreſcentē vitem ⁊ oleā percutit imber q̄m ſimul defluit fructus. Ci.ad Herē.per trāſlationē. Forme dignitas aut morbo defloreſcit: aut vetuſtate. Euiſdē ſignificantie eſt. Effloreo vt eſt in p̄s. Dies eius tanq̄ flos agri ſic efflorebit. Aliq̄n etiā Deflorere eſt flores emittere. Col.li.ij. Et cū totam ſpicā edidit octo diebus defloreſcit: ac deinde grādeſcit diebus.xl. q̄bus poſt florē ad maturitatē deuenit. Sic effloſcere eſt valde floridū fieri. Cic.in Lel. Que tamen effloreſcit amicitia etiam ſi tu minus eam ſecutus ſis.

Defluere deorſum fluere ⁊ ꝓprie de fluminibus dr̄. Per trāſlationē ſig̃t decurrere delabi. Cice.in Lel. Ad leues amicitias defluxit orō. Sal.in Iug. Vbi per ſocordiā vires tēpus ingeniū defluxere. Qd̓ eſt q̄ſi cecidere ⁊ perire. Lact.lib.iij.pro in nihilū redigere poſuit. Nauis ſine gubernatore abit peſſum ⁊ corpus relictū ab aīa defluit. Q̄nq̧ ponitur pro valde fluere abūdare. Am. Peccator q̄uis foris abundet ⁊ delitijs fluat: odoribus fragret: in amaritudine aīe ſue vitam exigit. Q̄nq̧ pro ſubtus fluere. Virgil.lib.iij.geor. Vdiſq̧ aries in gurgite villis merſat: miſſuſq̧ ſcd̓o defluit amni. Defluere etiā dr̄ qd̓ etate mor bone ſoluit. Vn̄ defluere capillis dr̄. Et qui ita defluit: dr̄ defluus. Et defluuiū. capillorū fluxus.

Defluxus idem quod defluuium.

Defluus.a.um. qd̓ decidit aut decidere ſolet. Ply.li.xx. Hypocrates capillos mulierꝫ defluos fricari raphāis iubet. Amb. īproprie. Alliga ſenſum tuū non ſit remiſſus ac defluus.

Defluuiū ipſe decidēdi act⁹. Ply. Sꝫ defluuia comarꝫ facere dr̄

Defodio.is.pe.cor.ſepelio obruo. Liui. Fuerātq̧ defoſſi annis q̄ndecim ſupra q̄ngētos ⁊ durauerāt. ſ. libri. Plau.ī ꝓlo.aul. Domi ſue defoſſam multis cū opibus aulā inuenit. Colu.vō lib.viij. ꝓ fodiēdo facio poſuit cū dixit. Confeſtim ſcrobem defodiamus in limine ſtabuli ⁊ viuam pecudem que ſit puſtuloſa reſupinam obruamus. Et defodere eſt infra ſiue deorſum fodere. Idem lib.xij. Paſtinatur terreni iugeruz: ita vt ſolum in altitudinem trium pedum defodiatur.

Defetus.a.um.ꝑ.e.diph. idem qd̓ deſtitutus ſicut effectus fetu deſtitutus. Ouid.in Ibi. Sic quoq̧ qd̓ rarꝫ eſt ſolito defeta fauore. Fortune facies īuidioſa tue. Hinc defetiſſimus. Col. Sꝫ ſiue fundū locuples mercatus eſt e turba pediſſequorꝫ lectariorūq̧ defetiſſimūq̧ annis ⁊ virib⁹ in agrū relegat.

Deforme. turpe q̄ſi ſeorſūꝫ a forma a q̊ Deformitas: ⁊ deformo as: qd̓ ē a forma ſua deijcio. De quo in dictiōe Formo.

Deformicatum. Vide in dictione formicatio.

Defrico as. penultima correpta. valde frico. Col.lib.ij. Totiq̧ eorum ſuppalatum ſale defricato.

Defrigo.is.xi. Vide in dictione decoquo.

Defringo deorſum vel valde frāgo: ſiue decerpo: decido. Col. li.vj. Plerūq̧ fit: vt aut crure aut cornib⁹ bonū ramli vitis defringant. Virg. aut ſūmas defringe ex arbore plantas.

Defraudare ꝑ fraudē aliq̄d decerpere vl̓ fructū diminuere aut ꝓuare vt ē illō. Qui ſophiſtice loq̄t: odibilis ē ī oī re defraudabit. Defraudare vō geniū eſt interrumpere voluptatem.

Defrugo.as.pe.ꝑ.oēm fructū exhaurio. Defrugare ſegetē videt qui vel nimia fetura exinanit agros: vel per inſcitiā aut negligentiā perdit laceſſitue fruges oīno cū vel feſtinata ſementis eſt: vel ſerotina prepropereq̧ aut prepoſtere q̄d agitur: defrugari ſegetem ɔtingit. Ply.lib.xviij. Oraculū illud magnopere cuſtodiendū: ſegetē ne defruges. Colu. Conſtat ſegetem nimia defrugatione exinaniri.

Defrutū a deferuēdo vt inq̄t Palladius vinū decoctū Plynio auctore vſq̧ ad mediā partē. Sappa vō a ſapiditate: muſtū eſt ad tertiā partē decoctū. At Colu. aliter. Muſtū inquit q̄ dulciſſimū decoquitur ad tertias: ⁊ decoctū ſicut ſupra dixi defrutū vocatur. Sic Nonius. Sappa quod nunc Mellacium muſtum ad mediam partem decoctum defrutum ſiet duabus partibus ad tertiam redigatur.

Defrutare muſtum decoquere vt inde defrutum fiat. Col.lib. ij. Sed defructum quoq̧ ⁊ defrutare vinum licet. Hinc Defrutarius.a.um. vt vaſa defrutaria apud Col. dicuntur: que ſunt ad defrutum idonea.

Defugere: recuſare: in totū fugere. Lac.lib.v. Non defugi hūc laborem vt īplerē materiā quā Cyprianus nō eſt executus.

Defundo deorſum fundo. Cato de re ruſ. Aquā defundito nō omnem eo addito oleum.

Defungor eris. Vide in dictione fungor.

Degener.pe.cor. q̄ malorꝫ ſuorꝫ morib⁹ non rn̄det. Ponit q̄nq̧ ꝓ ignobili: ⁊ vili: Virg. Degeneres aīos timor arguit. Eſt autē g̃nis oīs. In ablt̄o degn̄e vel degn̄i. Luc. Si me degn̄i ſtrauiſſent fata ſub hoſte. Degenerare quod eſt a gn̄e deſciſcere. Hier.ad dama. Hic obruta ſulcis frumenta in loliū auenāſq̧ degenerant. Virg.lib.ij.ge. Pomaq̧ degenerant ſuccos oblita priores. i. deteriorant in ſapore. Proper. Dij mihi ſūt teſtes non degenerāſſe ꝓpinquis. Dicimus aūt degenerare tam a malo q̄ a bono. Liui.lib.ix. Ne degeneraueris a familia imperioſiſſima ⁊ ſuperbiſſima.

Dego.is. Ex de ⁊ ago: ſꝫ abijcit a p̄teritū facit degi ſupinū dactū ſꝫ analogiā: ſꝫ nuſq̄ legi neutrū eſt ſꝫ in tertia ꝑſona paſſiue eo vti poſſumus. Et q̄nq̧ abſolute: q̄nq̧ cū actō ſig̃t q̧ deduco: ſiue ad finē vſq̧ duco ⁊ ago. Lact.li.v. Quo rectius vita degat nō eſt neceſſe oīa circuire. Itē degere eſt viuere. Idē in eodē. Idcirco eū voluit ſub aliena ditiōe atq̧ īperio degere: ne rex ꝓſperitate corrupt⁹ in luxuriā laberet. Itē expellere detrahere. Plau.in aul. Nūc ego iſtū ſoror laborem degā ⁊ diminuā. Idē in epi. Degit corium de tergo meo.

Degrūmari ſig̃t a grūma menſura dirigere. Lucil. Viāq̧ degrūmaris vt in caſtris menſor faciat olim.

Degulo.as. penultima correpta. gule trado. Plau. Poſtq̄ degulato patrimonio pauper eſt actus.

Dehabeo es. Vide in dictione debeo.

Dehinc dequi inanci. Terē.in An. Dehinc vt quieſcant porro moneo. Itē ſig̃t appōſito vt ſit aduerbiū ordinis. Sal. Imprimis arduū videt res geſtas ſcribere: primū q̧ factā dictis exequenda ſunt: dehinc quia pleriq̧ delicta que tu reprenderis maliuolentia atq̧ inuidia putant eſſe dicta.

Dehoneſto as. ɔ̄riū vbi honeſto qd̓ ſig̃t honore afficio. Aug.li. v.cō. Quid nocuerūt tibi ī quo īperiū tuū dehoneſtauerunt.

Dehoneſtamētū cicatrix ē multū hoīs dedecorās: aut oculi effoſſio. Gel.li.ij. Quo dehoneſtamēto corpis maxie letabat.

Dehiſcere valde hiſcere. ſiue deorſuꝫ peſſumq̧ aperiri. Hic enī deauget. Ply.lib.ix. Acus ſiue belone viuus piſciū dehiſcente ꝓꝑ multitudinem vtero parit. i. ſe aperiente.

Deiero.as.pe.cor. valde vel ſancte ſeu libere iuro. Hor.lib.B.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Et addidit Jonatas deierare Dauid: eo ꝙ diligeret eū. Gel. li. j. Nam cum amicus eū rogaret vt pro re cauſaq; eius filiū deieraret bis ad eum verbis vſus eſt.

Deiurus pe. pro. qui ſancte ac valde iurat. Deiurium ſanctum iuſiurandum. Gel. Octo ad hoſtes redire voluerunt ꝙ de iuri vincti forent duo reliqui rome manſerunt.

Deiicio is. pe. cor. deorſum iacio vl' deorſuz mitto. Plau. in Aſi. Juſſum colūnis deiici opas aranearū. Virg. Toto genitrix q̄ plurima celo deiicit in terras. Liui. li. ij. ꝑ placiēdo defigo poſuit. Dū intentus in eū rex totus aduerteret: alter elatā ſecurim in caput deiecit. Per tranſlationē ponitur pro Auerto. Ci. in phil. Nec vō vſq; nec a rep. oculos deiiciebā. Item ꝓ depellere vt apud eundē. Si me edilitate deieciſſet. Ab hoc verbo fit Deiectus us. pro deiectione.

Dein ex de ⁊ in. Sumitur pro deinde. Exin pro exinde: proin ꝓ inde: ſubin ſubinde. Et hec habent accentum in prima. Significatq; deinde poſtea.

Deinceps ꝓprie ſiḡt gradatim per ordinem ſiue ꝑ vices ſiue qđ dicere ſolemus: vnū poſt aliū. Liui. li. j. Ita duo deinceps reges alius alia via ille bello hic pace ciuitatē auxerūt. Ci. Thermo. Si tñ tres fr̄es ſūmo loco natos ꝓmptos nō indiſertos quos video deīceps tribunos ple. ꝑ triēniū fore te nolo hēreiratos. Col. li. vj. Qđ quō ⁊ q̄lis gn̄is faciendū ſit: nō pigebit deīceps ꝑcipe. i. ꝑ ordinē. Interdū ſumit̄ ꝓ deīde ſiue poſtea. Hie. Verſa ē ⁊ ipſa ſine coitu ī matrē: vt nō ſit iā admodū qđ fuerat: ſꝫ purpura veriſſima ad indumētū ⁊ gloriā ſūmi regis diuinit⁹ aptiſſime dedicata: vt nulli deinceps ea vti vſu femineo licuerit niſi deo. Interdū ſiḡt p̄terea. Liui. Extēplo ꝯcilio ſcelera in ſe fratris originez nepotū vt geniti: vt educat cogniti cedē deinceps tyranni: ſeq; ei⁹ auctorē oñdit.

Deinſuꝑ pe. cor. ſignificat deſuper. Sal. lib. j. hiſto. ad medium deinſuper aſtantium manibus in murum attollitur.

Deintegro. pe. cor. ſiḡt totum denuo ſiue a principio ad finem. Teren. in An. Poſthac q̄s faciet deintegro comedias.

Deintegro as. pe. cor. diminuo.

Deiphobus. penultima correpta nomen filij Priami ex Hecuba. Deiphobe vero nympha fuit Glauci filia. Virg. Deiphobe glauci fatur que talia regi.

Deiphylus penultima correpta fuit Steneli filius Capanei in bello amiciſſimus. Deiphyle nomen adraſti regis filie ⁊ Tydei vxoris matris diomedis.

Deiopea: ſiue Deiopeia nympha. λεγεσθαι οι ω ισως οτι δηι αειν εσι εφιμερωμ τομ ερωτα εφιημι και αυτομ φονημ Ita vt ab hac proprietate nominarit ventorum flatibus conueniente.

Deiugo. as. pe. cor. diſiungo cui contrarium eſt coniugo.

Delabor penu. cor. demittor. Liui. lib. j. Celo repente delapſus. Quñq; conſumor ⁊ ad nihilū redigor. Ci. lib. ij. offi. Habenda eſt aūt rō rei familiaris: quā quidem delabi ſinere flagitioſum eſt. Quando Decido. Virg. Serta procul tantum capiti delapſa iacebant. i. que deciderant.

Delachrymare eſt lachrymas vel aquam more lachrymantis demittere. Col. lib. v. de vite loquens ait. Vt interdum potius deuexa q̄ in germine delachrymet.

Delanico as. penultima correpta diſcindo: ⁊ quaſi lanaz traho. Unde lanius qui pecus diſcindit.

Delapidata dñr lapide ſtrata q̄les ſūt vie apud Bergomū.

Delaſſo as. valde laſſo. Plau. in aſi. Eum etiam hominem in ſenatu dare operam aut clientibus ibi labore delaſſatum totam noctem ſtertere.

Delecto ⁊ oblecto frequētatiua ſūt ⁊ cōpoſita a Lacio is. Delecto enī a delicio ⁊ oblecto ab oblicio qđ ex de ⁊ lacio cōponitur. Vñ fit lacto as. Delecto ſepius in tertia ꝑſona auctores vtunt̄. Ci. Rufo. Itaq; me ⁊ ſuperiores litere tue admoduz delectauerūt q̄bus expectatū meū aduentum abs te amanter videbā. Et nihilominus in ſe ſignificationē actiuaz qñq; ēt paſſiuam: eodēq; modo cōſtruit̄ queādmodū oblecto. Idē Peto. Plures iam pauones confeci q̄ tu pullos colūbinos: tu iſthic atheniano iure delectato ego me hic hirciano. Oblecto vō plerunq; in ſe ſignificationē paſſiuā hꝫ q̄uis ⁊ actiuam. Et q̄q̄ paſſiuā hēat tñ regit accuſatiuū nō alterius ꝑſone aut rei q̄ eius q̄ ſe oblectat. Et vltra accuſatiuum ablatiuū poſtulat. Ex quo paſſiua eius ſignificatio mōſtrat. Ter. in Eu. Me ſperes me te oblectes. Quo itē mō delecto ſumit̄ ex ſuꝑiore Ciceronis auctoritate. Idē in actiua ſiḡone ſumpſit cū in Catone ait. Quas ſi exeq̄ neſcirē tñ me lectulus meus oblectaret qđ eſt quaſi delectaret. Et pro Archia. Adoleſcentiā agunt ſenectutē oblectant. ſ. littere. Quñq; cum ablatiuo mediante in. Et hoc vt oſtendat̄ maior vis delectationis Ter. in Adel. In ea me oblecto ſolum. i. charū mihi: vt ſit q̄ſi in eo conſiſto tanq̄ in delectatione mea precipua. Si eniz dixiſſet eo me oblecto hoc ad partē quandā pertineret oblectationis: quā de illo non in illo ſumit. Sic Lac. lib. ij. inquit illos non diſputare vt doceautez ſed vi ſe oblectent in ocio. Et fit oblecto ab oblicio: ſicut a delicio delecto. Et ſicut a delecto fit delectatio delectamen ⁊ delectamentum: ſic ab oblecto oblectatio oblectamen ⁊ oblectamentū. Delectare vō ꝓprie ſignificat attrahere ducere. Ennius. Et me apollo ipſe delectat ac ductat. Delphicus. Quadrigarius. Fabius de nocte cepit hoſtiū caſtra oppugnare hoſtem delectare. Et qm̄ que grata ac iucunda ſunt nos attrahere ſolent: factū eſt vt delectare ſit gratū eſſe ac iucūditate afficere. Legimus ēt delector qđ q̄dā deponēs putauerūt: ſꝫ magis paſſiuū eſt: licet nō habeat ablatiuū cū prepoſitione. Col. lib. j. Jucūdius vtiq; viro ſi ēt matrona comitat̄ cuius vt ſexus: ita aīus eſt delicatior amenitate aliq̄ delectanda erit quo patiētius moret̄ cum viro. Qđ in alijs ēt verbis fieri ſolet: vt deſideriū tenet me: ego teneor deſiderio. Sic oblector ⁊ hmōi que ſignificationem paſſiuam innatam habēt. Lac. li. ij. Auro ⁊ gemmis ⁊ ebore delectant̄. Idē Oblectat̄: friuolis ⁊ ſpē ſimulachrorū capit̄. Ci. Celio. In cōmunibus miſerijs hac tm̄ oblectabar ſpecula. Differunt tñ delector ⁊ oblector a delecto ⁊ oblecto q̄uis eādē ſignificationē paſſiuā innatā hēant: ꝙ hec accuſatiuū eiuſdē ꝑſone extrīſec⁹ volūt cū ablatiuo ſine p̄poſitōe vt delecto ſiue oblecto me hac re. Illa vō ſine accuſatiuo ipſius perſone cum ablatiuo tm̄ eius quo delectamur: vt delector ſiue oblector tua conſuetudine

Delectatio inq̄t Ci. li. iiij. Tuſ. ē voluptas ſuauitate audit⁹ animū deliniēs: ⁊ q̄lis eſt hec auriū: tales ſunt oculorū ⁊ tacuū ⁊ odorationū ⁊ saporū q̄ ſunt oēs vni⁹ generis ad ꝑfundēduz animum tanq̄ liq̄facte voluptates. Scōm hāc diffinitionē delectatio a delecto eſt. Itē oblectatio eſt ab oblecto cū actiue ſignificatōis ſunt. Cum vō delectatio aut oblectatio ſumit̄ ꝓ voluptate ei⁹ q̄ eiuſmodi q̄ dicta ſūt a Cice. aut alijs delectat̄ ſiue oblectat̄: tūc a delector oblectorue erit q̄uis a delecto vel oblecto ī paſſiua ſignificatiōe etiā ſumi poſſint:

Deliciū in ſingulari ⁊ delicie in plr̄ali oblectamētū oblectamēta ue: q̄ nobis voluptati ſūt a delicio qđ ex de ⁊ lacio ꝯponit̄. Mar. Stelle deliciū mei colūba verona lꝫ audiēte dicā vicit maxie paſſerē catulli. Sue. Titus amor ac delicie generis humani. Dicit̄ etiā delicia fe. ge. Plau. Mea voluptas: mea delicia. Licet delicia dicat̄ ēt gn̄is tigni: qđ a culimine ad tegulas angulares īfirmas v̄ſus feſtigiatū collat̄. Vñ tectū ipſū deliciatū: ⁊ tegule deliciares dicūt̄: ſiue colliciares.

Delicias facere ſepe legit̄ ꝓ eo quod eſt ferme laſciuire ac luſitare: ⁊ ſe quoddāmodo faſtidire: ac ſuperiorē eſſe verbis: aut geſtu oſtēdere quod aliter dicit̄ deliciari. Plau. Eia delicias facis mi menechine quin amabo is intro. Hiero. ſuꝑ canticis. Deliciabit̄ autem non in vno ſolo edēdi guſtādiq; ſenſu: ſed auditu deliciabitur ⁊ viſu.

Deliciatus a deliciū fit: ⁊ idē eſt qđ plen⁹ delicijs: ſeu q̄ in delicijs viuere aſſuet⁹ ē. Et ꝑ metaphorā mollis ac tene dr̄. Col. Cultā veſtitāq; familiā vtiliter magis habeat q̄ delicate.

Delico as. pe. cor. Indico explano. Ter. Quid iſtuc eſt: aut iſte vult ſermo. mater delica. i. explana. Veteres etiam delicare pro dedicare quādoq; dicebant.

Delego as. pe. ꝓ. deputo p̄ficio vt cū quēpiā mei loco officio negocioue exequendo p̄ficio. Col. li. iiij. Immo q̄s nō im-

pꝛudentiſſimū queq̄ꝫ etiā eū q̄ nihil aliud opis facere valeat huic negocio delegat. Ci. Poſt delegatā mihi hāc ꝓuinciā .i. poſt onus mihi īpoſitū. Hinc ſubdelegare dicimꝰ delegatas nobis a ꝑncipe cauſas: alteri cognoſcēdas iniungere. Delegare ēt ſigt̄ legatos mittere. Liu. Decernūt: vt duodeciꝫ delegarēt ad regē. Ueteres delegare ꝓ diſcedere ꝛ diſꝑtire poſuerūt. Plau. in Am. Sic vi fautoꝛes delegatos viderit. Et delegata dixerīt diis ꝯſecrata: q̄ nūc dedicata dicimus.

Delo. es. cui. etū. ex de ꝛ leo. vt inq̄t Priſ. vñ Letū ſigt̄ deſtruo ꝛ refert ad lineā ꝛ ad notā. Tractū a tabella geometrica nā ibi ſcribūt ſeu lineas faciūt: q̄s poſtea delent vt aliē ſuperfiant. Aliq̄ñ eſt in totū leuare ꝛ remouere. Terē. Delebo oēs de hinc ex aīo mulieres. Diom. vō Deleoꝛ delitus ꝛ deletus. Uar. Delitē litterē. Qđ tñ a delino eſſe poteſt.

Deletile pe. coꝛ. quod delet. Uar. ſi diſplicet tibi tam magnum ſumam ſpongiam deletilem. Interdum deletire ſeu deletitium: vt charta deletilis: ſeu deletitia: q̄ abꝛaſis ꝑoꝛibus litteris reſcribitur. Alio nomine palimpſeſtus vocatur.

Delebile quod deleri poteſt. Cuius contrarium eſt indelebile.

Deligo. as. pe. coꝛ. deoꝛſum vel valde ligo. Liui. lib. ij. Stabant deligati ad palū nobiliſſimi iuuenes. Colu. lib. vj. Si tradux traducem nō ꝯtingit media virga inter eas deligetur.

Deligo. is. pe. coꝛ. de magis idoneis aliquē lega ad aliq̄d agendum: vt ppl̄s delegit īperatoꝛē ad bella: ꝛ imperatoꝛ milites ad arma. Plau. Cōtinuo delegit viros amphitrio ꝑmoꝝ ꝑnceps legat teleboīs hoſtibꝰ. vñ delectꝰ militū đꝛ. Eligere eſt quouis numero ꝛ q̄uis multitudīe electionē facere ad emolumentū vel dignitatē: vt Quāoptimā ſibi manſionē elegit Hic electio ꝛ elegātia ꝛ poſtulat duplicē accuſatiuū: ſed vltimū cū in: vt cardinales elegerunt Alexandrū in pontificem Cooptare dicit inter collegas aut fere pares. Cic. in Bruto A quo in collegium augurum fueram cooptatus.

Deliberare dictū eſt a libella qua quid perpendit: ꝛ ſignificat definire. Ci. in Uer. Deliberatū eſt .i. fixū eſt ꝛ decertum eſt Aliq̄ñ dubitare. Ci. li. iij. offi. Eſt enim totū ſceleratū ꝛ ipiuꝫ qui deliberauit vtrū id ſequant̄ qđ honeſtū eſſe videant.

Deliberatiuū genus eſt quod in conſultatione poſitum habet in ſe ſuaſionem ꝛ diſſuaſionem.

Delibero as. pe. coꝛ. decoꝛtico. Col. lib. iij. In ea nitidiſſimū ramū eligito ꝛ eiuſdē ſpatij coꝛticē circuncidito ꝛ materiē deliberato. Idē li. v. Coꝛtex quoq̄ꝫ aridus fiſſuſq̄ꝫ ꝑ ſūma trunci depēdēs deliberandus eſt. Eſt ꝛ delibero a libꝛa deductū ꝛ compoſitū a libꝛo as. cuius pe. ꝓ. de quo in dictione libꝛo.

Delibo. as. pe. ꝓ. ſigt̄ moꝛe religioſo Libo: ꝛ oſculoꝛ. Interduꝫ violo deſtruo vitio. Col. li. ij. Neue aut coꝛnu bos ad ſtipitē vehemētiꝰ offēdat: aut extremo iugo trūcū ꝯlibꝫ deplātetq̄ꝫ Gel. li. j. Repēdit q̄ppe ꝛ cōpēſat leue dānū delibate honeſtatis .i. vitiate. Et deliberate ē deguſtare ſacrificare ꝛ aquā ſulco dariuare. Sꝫ cū grecū ſit vide q̄d ſignificet λειβω.

Deliberatoꝛiū locus deliberationis accōmodatus. Ply. li. xvj. Fuit ꝛ memoꝛia nr̄a in poꝛticibus ſeptoꝛū. a. M. Agrippa relicta eque miraculi cauſa que deliberatoꝛio ſuperfuerat. xx. pedibus bꝛeuioꝛ ſeſquipedali craſſitudine.

Delibutus: vnctus. Ter. in Phoꝛ. Si te delibutū gaudio reddo Ci. li. iij. ad Herē. ꝓ ꝯſperſus poſuit aut ſi quā rē defoꝛmabimꝰ turpē: vt ſi cruentā aut ceno oblitā: aut rubꝛica delibutā īducamus. Eſt āt participiū ſine v̄bo nec ſcio an cōpoſitū ſit

Delinquo is. fello ſeu a bono deficio ꝑtermitto. Plau. i am. Ex me q̄ris q̄d deliqueris. Qm̄ vō ꝑtermittere ea q̄ ꝑteriri peccare eſt: delinquere pꝛo peccare ponit̄. Sꝫ ꝓpꝛie delinq̄re vt Aug. in pſalmoꝝ interꝑtatiōe inq̄t: eſt tanq̄ꝫ de liq̄do quodā defluere a ſtabilitate firmamēti virtutis atq̄ꝫ iuſtitie.

Deliquiū defectus: vt deliquiū ſolis cū ſol in curſu ſuo deficit Et deliquiū aī cum aīus linquitur ꝛ animo deficit.

Delictum peccatū a delinquo is. ꝙ qui peccat delinquat offiñ ſuum. Nam pꝛopꝛie delictum eſt cum nō fiunt que fieri debent peccatum cum fiunt que fieri non debent.

Delinio. is. pe. ꝓ. valde linio vngo ſeu frico. Ci. per trāſlationē vſus ē ad Caſ. li. j. Iā eſt biennū cū v̄tute nūciū remiſiſti delinitus illecebꝛis voluptatis. Et delinitus đꝛ mēte alienatus Plau. in Am. Delinitus ſum ꝑfecto ita vt me qui ſim neſciā

Delinimentū oblectamētū. Lac. lib. vj. Uitia vō q̄buſdā delinimētis nālibus illicere aīos hoīum ꝛ in auium iucunditatuꝫ ſpē captos ad acerbas amaritudines miſeriaſq̄ꝫ ꝑducere.

Delino is. penultima coꝛrepta delini deleui ꝛ deliui delitū pe. coꝛ. Unde delitus pꝛo fedatus. Ci. Caluo. Tuli moleſte ꝙ litterē delitē mihi a te readite ſunt.

Delinio as. Ex de ꝛ linio quod a linea fieri certum eſt ſignificat deſigno vt fit cum articulatim homines aut res a pictoꝛibus initiantur. Ply. de Appelle. Arrepto carbone extincto e foculo imaginem in pariete deliniauit. Unde ꝛ liniamēta dicta ſunt. Idem paulo poſt. Nec qui ſuccederet operi ad pꝛeſcripta liniamenta inuentus eſt.

Delenio. is. pe. ꝓ. ꝑmulceo ac valde placo cuius paſſiuū ꝓtulit Col. lib. x. vt ſcire liceat aliud eē delenio: aliud delinio. Sed tñ inquit iracundia note melioꝛis facile delenit̄ aſſiduo interuētu eoꝝ qui curāt aluearia. Plau. in Sti. Senex caſtigat filias ꝙ hē viros tā ꝑſeuerent ꝑegrinantis pauperes ita ſuſtinere fratres: neq̄ꝫ relinquere: ꝯtraq̄ꝫ v̄bis delenit̄ cōmodis

Delimo. as. pe. ꝓ. deoꝛſū ſeu de aliq̄ mā limo. Ply. Alij delimatā eris ſcobē aceto ſpargūt. Apul. delimatū poſuit ꝓ delinito. Anus inq̄t muneribus delimata ꝯſenſit. Eiuſdē ſignificationis eſt. Elimo. Ply. lib. xxxiiij. Alij elimatā ſcobē in fictili cado coquunt in caminis donec percoquatur figulinum.

Deliro as. pe. ꝓ. a recto recedo. Tranſlatio ab aratoꝛe. Nā lira eſt recta foſſa que contra agros tuendos ducit̄: ꝛ in quā vligo terrē decurrit. Et q̄ꝛ rectus eſt ſulcus delirare dicuntur: qui vltra ſulcū .i. a recta via declinant. Hoꝛ. Quicq̄d delirāt reges plectunt̄ achiui. Eſt aūt cōpoſitū ex de ꝛ liro q̄ſi deoꝛſum liro. Lirare non eſt agros in ſulcos dirigere.

Delirus pe. pꝛo. qui a rōne diſcedit. Ratio eni eſt via recta per quā omnes ducuntur. Uide in dictione lira.

Delirus pe. coꝛ. q̄ inſanit. Lucr. Qđ facit hic idē ꝑ delyrus eē videt̄. Nam contra ſenſus a ſenſibus ipſe repugnat.

Deliteo. es. pe. coꝛ. ex de ꝛ lateo ſigt̄ deoꝛſum latēs ſto. Sꝫ non inueni niſi in ꝑterito. Uirg. Limoſo q̄ lacu per noctē obſcurus in vlua delitui. Hinc deliteſco qđ eſt eo vt lateam.

Delos grecē latine manifeſtus. Quo noīe dicta ē īſula i Aegeo oīum cycladū clariſſima alūna apollinis templo ꝛ mercatu. Dcā delos vt docet Ar. ꝙ cū merſa eēt ſubito apparuit. Nā δηλοω oñdo ſigt̄. Hec pyrpile dicta eſt ab igne ibi pꝛimuꝫ reperto. A q̄buſdā Cynthia ab alijs Aſteria ab alijs cynetuꝫ ſꝫ ī pꝛimis oꝛtygia q̄m ī ea pꝛimū coturnices īuentē ſunt: q̄s greci oꝛtygas vocant. Uirg. Liquimus oꝛtigie poꝛtus. Interꝑs callimachi. και θουκυ διδής σεισμόν γενομενον μεγάβου λομενος εξηγησασθαι φήσιν οτη τοσουτον ημεγας ωςε την Δηλον νησον σεισηναι.

Delius qui eſt ex delo: vt apollo delius.

Deliacus. a. um. eiuſdē ſignificationis. Uñ deliaca dicta ſūt vaſa ex ere pꝛecioſa ab īſula delo vbi fuit pꝛima nobilitas eris Ply. lib. xxxiiij. Antiquiſſima eris: gloꝛia deliaci fuit mercatus in delo ꝯcelebꝛante toto oꝛbe. Cice. pꝛo Roſcio. Domus chꝛyſogoni refecta vaſis coꝛinthijs ꝛ deliacis. Ex ere deliaco fiebant pedes tricliniōꝛum fulcraq̄ꝫ.

Delphitā ꝓ oppido q̄ꝫ pꝛo oppidanis pl̄i tm̄ numero ſicut Gabij Leontini Puteoli. Hinc delphicus. a. um. Uñ delphica laurus ꝛ victoꝛes delphis ea coꝛonarēt. Et ē viridioꝛ laurꝰ

Delphin ꝛ delphinus gn̄s piſcis vel potius maris belua: parit catulos decimo mēſe īterdū binos nutrit vberibꝰ ſicut balena ꝛ decē annis ad ſūmā magnitudinē ꝑuenit. Hi ēt ſimōes dñr ad qđ nomē vocati acurrere ferūt. Ferūt delphinū nō mō oīum marinoꝝ: ſed ēt terreſtriū aīaliū velociſſimū pene volucri equātē ꝛ ad pueroꝝ amoꝛē duci ſolere. Lingua eſt his ꝯ nām aquatiliū mobilis ꝓ voce gemitus humano ſilis doꝛſum repandū mulcet̄ muſica arte pꝛeſertim ſymphonie.

Delubꝛū locus in quo dei ſimulachꝛū dedicatū eſt παρα το θευ λαμβανε λεγσθαι φασιν. q̄ſi deum capiēs vel dei repoſitoꝛiū ſicut candelabꝛū in quo ponit̄ cādela. vñ Hier.

ſuper Joel poſuit pro tēplo: vniuerſa inq̄t donaria in delubro eius ↄſecrarūt. Alij accipiūt delubrū ꝓ loco an̄ aras vbi aq̄ currit a diluēdo. Religio enī ſacrificij apud antiquos exigebat vt an̄ ſacrū ſacrificulus manus ablueret. Alij delubrū de ſimulachrū accipiunt a delibrato ligno ita dictū. Ser. ait delubrū eſſe qḋ vno tecto plurima cōplectiť numina.

Deludo is. pe. pro. vide in dictione ludo.

Delumbe adiectiuū quo ſignificať nō habēs aliq̄d lumboꝝ .i. ↄtutis. In lūbis enī virtus corporis ſita eſt. Nā de hoc loco ſiḡt nō: vt ſit de lūbis hō effeminatus ⁊ mollis ob nimiā venerē q̄ effractis pudoris clauſtris in venerē ſoluiť. Perſi. Sūma de lūbi ſalma hoc natant in labijs. Hinc delūbe carmen pro laſciuo minimeq̄ꝫ virili. Idem ſiḡt Elumbe.

Deluo. is. lui. delutū. depurgo diligēter lauo. Cato. Laſerpitiū aceto deluito. Et deluere ē madefaciēdo aliq̄d delere. Uar. Oborteq̄ꝫ inter legendū lachryme lr̄as deluebant.

Deluto. as. ex de ⁊ luto qḋ a lutū ſit. Cato. Granariū totū oblinito craſſo luto poſtea ↄſpergito amurca oē qḋ lutaueris vbi aruerit eo frumentū ↄdito nō nocebit. Lutū enī a luo: q̄ꝫuis eius ſupinū nō inuenerim: cū tn̄ Col. lib. vij. ſupinū oſtēdat dicēs. Et eluta ⁊ ſiccata vinacea: que de lorea eximunť. Eſt aūt delutare vſq̄ꝫ deorſam luto aſpergere. Cato. Habitationem delutare terra q̄ꝫ maxime cretoſa vel rubicoſa.

Demando as. in totum committo. Hier. ad Sabi. Et omni ordini preuidebat precipueq̄ꝫ ordinibus quorum ei cura cum Barnaba fuerat demandata.

Demarathus nomē ſparthanoꝝ regis q̄ ob īdignationē ad regē pſaꝝ diffugit. Alius fuit vt ſcribit Liuius corinthius negociator diues: q̄ ob ſeditōes domo ꝓfugus tyrānidē Cypſelli fugiēs ī ethruriā cōmigrauit cōportatis opib⁹ luculētis: q̄ a Tarquiniēſib⁹ ethrurie pplis exceptus Tarquiniū priſcū regem ppli Ro. ex illuſtri ethruſca vxore genuit. Hūc comitati ſūt duo ex corintho victores. Eucirapus ⁊ Eugrānius a q̄b⁹ italie traditā plaſticē. Hoc eſt figulinā artē ferunt.

Demens qui eſt mente diminuta a quo Dementia.

Dementio is. de mente ex eo deliro inſanio. Lact. lib. iiij. Ecce aliquis inſtinctu demonis parcitus dementit effertur inſanit. Lucre. Dementit enim deliraq̄ꝫ fatur.

Demēto as. eiuſdē ſignificatiōis. Apul. in magia. Cōfeſſa ē ſeſe mea magia in amorē inductā dementare. Illud vō in actib⁹ aplicis non tā ſignificat dementē eſſe q̄ꝫ demētē facere. Sic enim ſcriptum eſt. Attendebant eum propter qḋ multo tempore magicis ſuis dementaſſet eos.

Demetior diligenter ⁊ quadam ratione metior. Cic. Que non niſi dijs ſed aperte ⁊ palam laborat ⁊ verba verbis quaſi demenſa ⁊ paria reſpondeant.

Demēſuꝫ quaſi mēſuratū vel equatū. Et id eſt qḋ ſeruis dabať ſingulis mēſibus vn̄ viuerent. Ter. Qḋ ille vnciatim vix de mēſo ſuo ſuū defraudās geniū conſperſit miſer. Serui eniꝫ quaternos frumenti modios accipiebāt in menſe. Qḋ vtruꝫ a menſe an a metiendo deducatur incertum eſt.

Demeto is pe. cor. Uide in dictione Meto.

Demereo es. rui itum ſiqua lucror. Gel. Thais corīthia ob elegantiam venuſtatemq̄ꝫ grandem demerebat.

Demereor: de aliquo bn̄ mereor ↄcilio deuincio: placo beniuolū facio bn̄ficiū ꝓſto: ⁊ exigit actūm. Ouid. Dic mihi q̄d feci ſi nō te ſꝑ amaui Crimine te potui demeruiſſe meo. Quinti. Sil' vt pleniori obſeq̄o demererer amātiſſimos mei. Lact. de ira. Uotis dona offerūt iuſtis ac bonis opibus demereri eū laborantes. Sue. de Aug. Profectū mox auunculū in hiſpanias aduerſus. Cn. Pōpei liberos vix tū firmus a graui multitudine per infeſtas hoſtibus vias pauciſſimis comitibus naufragio etiā facto ſubſecutus magnopere demeruit. Eſt ⁊ demereri valde mereri. Lact. li. iiij. Si vna hoſtia placabilis placabiliores vtiq̄ꝫ hoſtie plures quia multiplicata demerenter potiuſq̄ꝫ offendant.

Detrius nomen Seleuci filij. Fuit ⁊ alius Demetrius phalereus Theophraſti diſcipulus q̄ ob eximias virtutes athenienſibus prefuit annis decez trecentiſq̄ꝫ ſexaginta ſtatuis greis honoratus eſt. Hic vt Plutar. inq̄t monebat Ptolomeum regem vt de regno īperioq̄ꝫ libros ſibi cōpareret atq̄ꝫ ꝑlegeret. Que enī amici nō audēt monere reges: hec in libris ſcripta ſunt. Fuere ⁊ alij Demetrij vocati.

Democedes. pe. co. fuit Crotoniata medicus illuſtris: qui cum inter Darij captiuos eſſet: ⁊ darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter egrotaret: ita vt iam ſeptem dies in ſomnis egiſſet nec a medicis vllis iuuaretur ductus in medium Democedes vinctus compedibus dariuꝫ penitus liberauit. Dehinc ſūmo in honore apud regem habitus eſt.

Demiror pe. ꝓ. valde miror. Ter. in Ecy. Sꝫ demiror q̄d ſit q̄ꝫ ob rē tātopere hoc oēs nos celare volueris. Aliq̄n demirari eſt neſcire q̄n vt Do. inq̄t Admiratio ignorantiā facit. Ter. Quid mihi dicēt ⁊ quā cām reperient demiror.

Demitto deorſum mitti: vt celo demittiť alto. Inde demiſitie tunice dicte ſūt a Plauto lōge ⁊ demiſſe ad talos: ⁊ nulla zona ſuccinte. Ait enī. Sane gn̄s hoc mulieroſuꝫ eſt tunicis demiſitijs. Itē demittere ē humiliare ⁊ qḋ vulgo ḋr ſbaſſare. Uir. li. iij. Ge. Demiſſe aures incertus ibidē ſudor. Et alibi. Uultū demiſſa profať. Itē defodere: vt li. ij. ge. Alteq̄ꝫ iubebis in ſolido puteū demitti: oēmq̄ꝫ repones rurſus humū.

Demolior iris. a mole deductum eſt: ⁊ ſignificat diruo deijcio. Ci. lib. de offi. Demoliri ea quorum altitudo officeret auſpicijs Inuenitur ⁊ demolio. Lactā. lib. iiij. Deliquerunt te filij Iſrael: ⁊ altaria tua demolierunt.

Demonſtro as. aperte vel palā monſtro. Plau. ī aſia. Et edes demōſtraui nr̄as. Demonſtrationē dialectici diffiniunt eſſe cū certis ac neceſſarijs rōnibus aliquid probatur.

Demoror pe. cor. multū moror ſeu detineo. Lactan. lib. iiij. cum moyſes dux eorū aſcendiſſet in mōtē atq̄ꝫ ibidē. xl. dieb⁹ demorareť. Col. lib. iiij. Prudētis magiſtri ē eiuſdē nomē elatiōis aucupio quo potiri nequeat ſtudioſos nō demorari.

Demorior. in totum morior. Col. lib. v. Siue eniꝫ caput demortuum eſt: duo induantur ſtatim vimina.

Demo. is. ex de ⁊ emo abiecta e ſignificat detraho.

Demos grece latine populus. Unde componūtur multa noīa. δημοσεωι διμια και τα λοιωα.

Demoſthenes. pe. cor. nomē oratoris clariſſimi ⁊ grecoꝝ oīum oratoꝝ principis: ⁊ latine robur ppl'i ḋr. δημὸς enim ppl's σθενος του στενεος robur. Hic natus pr̄e: q̄ cultellarius cognominatus ē ꝙ. ſ. domū hēret officinā ⁊ operarios cultelloꝝ. Relict⁹ puer in hereditate locupleti: tutoꝝ fraude ⁊ negligētia direptis bonis vix habuit vn̄ ꝑceptoribus mercedē ſolueret. Uex cū multo ſtudio ⁊ laborioſo ꝑuigilio in clariſſimū oratorē euaſiſſet libertatis grecie defenſor publice q̄uib⁹ ↄciōib⁹ Philippū īſectatus eſt vtpote publice libertatis inſidiatorē. Poſt cuius mortē patria pulſus tandē reuocatus ē Sꝫ iam mortuo Alexandro ⁊ Antipatro rebus grecis ꝑpoſito cū apertā cedē videret relictis athenis in calabriam inſulam vbi aſylū erat neptuno ſacrū ↄceſſit: hauſtoq̄ꝫ veneno ſe necauit. Hic eloquētie ſtudio flagrans iugiter lucubrabat adeo vt ſe duos vel tres mēſes ↄtinuos domi incluſus ſine intermiſſione ſtuderet abraſa parte capitis vt exeundi facultatē ſibi preriperet. De hoc Hier. Demoſthenes plus olei q̄ꝫ vini expendiſſe ḋr ⁊ oēs opifices nocturnos ſemꝑ vigilijs preueniſſe. Mortuus eſt ſicut Suidas. ἐτελευτησε φυγωμ εις καλαυριαμ εμ τω το ωοσει δωνὸς ιερῶ δια τομ μακεδονα αυτι ωάτρὸμ ωροσενεγκα μενος φαρμακοντο εμ τω δακτηλιω ἔτη βιωσας δυω και εξηκοντα.

Democritus. pe. cor. nomē phi abderites: qui diuiſa ſubſtātia duobus fratrib⁹ ꝑegrinatus eſt in varias orbis terraꝝ partes quo ſciam ꝑciperet. Poſtea in patriā reuerſus ſūma inopia in hortulis iuxta ſue vrbis muros ſe ad ſolas reꝝ naturas cōtemplandas ↄtxit. Ferť quoq̄ꝫ fortune caſu ⁊ mutabiliū reꝝ audito in riſum ſoluebať ſicut Heraclitus in fletū. Un̄ Gelaſinus noīatus eſt. Tandē teſte Ci. lib. v. Tuſ. ſe occecauit vt nature ſecreta ſubtilius rimareť. Agebat centum ⁊ nomē annos cū mortuus ē. Hic dixit oīa ex athomis fieri:

ac plⁱres eẽ mũdos ⁊ corruptibiles. Ferꝰ theologiã ac aſtrologiam didiciſſe a magis ⁊ caldeis cũ gymnoſophiſtis quoq3 ɔgreſſus eſt. In phia adeo ꝓfecit vt pentathlos ſiue quinquercio. i. q̃nq3 certaminũ dici poſſet. Nãq3 naturalia moralia mathematica liberales diſciplinas artiũq3 oĩum peritiã callebat. Hunc Ply. virum ſagacem ⁊ vitę vtiliſſimũ fuiſſe refert: ſed nimio iuuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc delitijs opulentum fuiſſe intantũ vt pater eius xerſis exercitui epulum hoſpitaliter dederit.

Demodocus nomen citharędi apud Home. Componitur ex δημος δοκισις ęſtimatio quaſi populi ęſtimatio.

Democratia principatus ppli. Democraticus qui fouet principatum populi. παρα το δημος και κρατεω.

Demophoon nomen thęſei ex phędra filij qui etiam athenarum rex fuit.

Demarchus tri. ple. Demarchia ipſe tribunatus.

Demulceo valde ſeu leniter mulceo ſicut fit catulis cum manus ſuper eos tractamus. Teren. in Heau. Non poſſum pati quin tibi caput demulceam.

Demũ ſigt ad poſtremũ. Ter. in Adel. Ego nouus maritus anno demũ q̃nto ⁊ ſexageſimo fiam. Poniꝰ etiã pro dũtaxat: vel oĩno ꝑſertim qñ iungiꝰ cum is ea id: vel ita. Ci. in Sal. Ea demũ magna voluptas ęqualẽ ac parem verbis vitam agere. Ply. Ea demũ ſola auium nõ niſi volatu depaſcitur. Quintil. ita demũ mihi ſatiſfacies ſi apud patrẽ fuiſti.

Denarius. a. um. Idẽ qð decẽnarius. Vñ denarię cerimonię dicebanꝰ ſicut tricenarię q̃bus ſacra adituris decẽ ɔtinuus rebus vel triginta certis q̃buſdã rebus carenduz erat. Hinc vndenarius duodenarius ⁊ hmõi. Denariꝰ võ ſubſtantiuuz eſt genus monetę argẽtę q̄ denas libras ęris valere: vt inquit Var. Dicitur ⁊ denarium neu. gñe. Plau. in Ru. Quis me eſt mortaliũ miſerior q̃ viuat alter hodie quẽ ad recuperatores modo dãnauit centum denaria philippea.

Denarro per ordinem narro. Gel. lib. ij. Hęc nobis Fauorinus ſũma cum elegantia verborum totiuſq3 ſermonis comitate atq3 gratia denarrauit.

Denaſo. as. pe. ꝓ. naſum auſero. Plau. ĩ Cap. Nanq3 ędepol ſi habites ꝓprius os denaſabit tibi mordicus ideſt deſtruet.

Denato. as. pe. cor. frequẽtatiuũ eſt verbi deno as: qð eſt deorſum nato. Aug. per tranſlationẽ dixit. Quanto humilius ſedebat tanto amplius capiebat. Confluit eniz aqua ad humilitatem conuallium denatat de tumoribus collis.

Denego as. pe. cor. dare nego ſeu non do. Lac. lib. ij. Si alimenta frugibus longa ſiccitas denegauit.

Denigro as. pe. cor. nigrũ facio. Ply. Capillũ denigrat ſuffitu.

Deniq3 a denus ſiue vt q̃dã volunt a denuo ſigt ad extremum. Terẽ. in Heau. Fodere ⁊ arare aut aliq̃d facere deniq3.

Denobilito as. vitupero dedecoro. Ter. in Eu. Tu iã pendebis qui ſtultũ iſtũ adoleſcentulũ denobilitas flagitijs.

Denoto. as. pe. cor. culpo increpo. Cypri. Nã cũ denotarentur diſcipuli eius q̄ ederent nec prius manus lauiſſent.

Dens ab ędendo q̃ſi ędens: ſ3 potius gręcum eſſe q̃s neſcitur: ελληνες γαρ οδους οδοντος εξ εδω λεγουσι. Sed ⁊ oẽ quo aliq̃d teneri vel execari põt ſolet dens appellari. Vir. lib. vj. Tũ dẽte tenaci anchora fũdabat naues. Hic bidẽs tridẽs ⁊ hmõi. Dẽtes diuerſa ſortiunꝰ noĩa. Qui eniz prius apparent apertis labijs primores vocanꝰ lati ⁊ acuti q̃bus fit morſus. Ipſi enĩ vt Ply. li. vij. nec cibo tm̃ ⁊ alimẽtis neceſſarij q̃ppe vocis ſermoniſq3 regimẽ primores tenẽt ɔcentu quodã excipiẽtes ictũ linguę. Qui võ ſequunꝰ q̃ſi rotunda ſpecie acuti in modũ ſerrę ſerrati dñr ab antiq̃s canini appellanꝰ in quocũq3 aĩali. Ply. li. xj. Lupi dextrę caninꝰ in magnis habeꝰ operibus. Sequũꝰ maxillares q̃ duplices ſũt cibũq3 ɔficiunt. Iuue. Interq3 molares difficili creſcente cibo. Gemini nouiſſimi naſcunꝰ hmõi vt ait Ply. Dentium ẽt quidã dñr ſerrati a ſil̃itudine ſerrę qui pectinatim coeunt ne ɔ̃trio occurſu atteranꝰ quales habent piſces ⁊ canes. Quidam continui vt huiuſmodi ⁊ ęquo. Quidam exerti: hoc eſt extra os producti vt apro ⁊ elephanto.

Dentio. is. dentes emitto. Plau. in mili. Venter creat oẽs hęrumnas: auribꝰ peraudiẽda ſunt ne dentes dentiant. Hinc dentitio dentiũ emiſſio. Ply. li. xxviij. infantibus nihil butyro vtilius per ſe ⁊ cũ melle priuatim ⁊ in dentitiõe ⁊ ad gingiuas ⁊ ad oris vlcera. Dens lupi ad alligatus infantibus ꝓhibet pauores dentientiq3 morbos.

Dentatus q̃ magnos h3 dentes qui ⁊ dentoſus dr̃. Ply. tamen dentatũ dictũ fuiſſe. M. Curium li. vij. ſcribit qm̃ cũ dentibus natus fuerit. Hinc ędentatus qui eſt ſine dẽtibus. Marco. Edentatę belue morſus. Similiter edentulus.

Dentale lignũ quo vomer arandi cauſa inducitꝰ: ſed pro vomere poni ſolet. Col. lib. vij. Et dentalibus terrã ſubigere quo minoris bubus id adminiſtrari poſſit. Dicitur etia3 dens vt Var. inquit q̄ eo quaſi dente molleretur terra.

Denticulus paruus dens. Denticulo dentes ĩprimo. Denticulatum quod eſt ad ſimilitudinem denticuli factum.

Dentatĩ ⁊ dẽticulatĩ aduerbia ſignificãt ad ſil̃itudinẽ dentiu3.

Dentifriciũ medicamẽtũ quo dẽtes fricanꝰ vt fiãt cãdidi Ply. docet ex pumicibꝰ fieri dẽtifricia. Apul. in magia. primo igiꝰ legere eludicris meis epiſtoliũ de dentificio verſibꝰ ſcriptũ

Dentiſcalpium inſtrumentum quo ſcalpuntur dentes.

Dentifragimbulũ. Plau. ĩ bac. Ne tibi hercle haud lõgũ es ab infortunio ita dentifragimbula hęc meis manibus geſtiunt.

Denſum coartatio numia ɔiunctaꝝ partiũ Rarũ ẽ in quo interuallis frequẽtibus laxior partium videꝰ eſſe ɔiunctio. Hinc denſitas ⁊ denſitudo. Compoſitum condenſus.

Denſo. as. cogo ſpiſſo. Luc. lib. iiij. Denſaturq3 globus quantũ pede prima relato. Hinc condenſo. Col. lib. viij. Torrido ſale contingitur: ruſuſq3 ponderibus condenſatur. Eſt ⁊ dẽſeo es. a quo denſeſco is. denſus fio.

Denudo. as. pe. pro. ſpolio nudum reddo.

Denuncio. as. Vide in dictione Indico.

Denuo aduerbium ſignificat rurſus quaſi de nouo.

Depalmare ẽ palma ꝑcutẽ. Gel. Quẽcũq3 depalmauerat numerari ſtatĩ ſerui. xij. tabulas viginti ⁊ q̃nq3 aſſes iubebat.

Deparcus. vide in dictione parcus.

Depango is. planto ſeu defigo. Col. lib. iiij. Deinceps paſtinaꝰ malleolus vitibus ĩſerendus: eũq3 ſat erit medio ſpatio qð vacat ĩter vites ꝑ vnã lineã depangere. Inde depactus.

Depecto is. xui. vel xi. xum. diligenter pecto. Ouid. lib. iij. faſto. Interea liber depexos crinibus indos vicit: ⁊ eos diues ab orbe redit. Ply. lib. xix. Ars depectendi digerendiq3 iuſtum eſt e quinquagenis faſcium libris quinas denas carminare per tranſlationem ⁊ in malam partem. Teren. in Eu. Egone ſi viuo adeo exornatum dabo: adeo depexũ: vt dũ viuet meminerit ſemper mei. i. ornatũ cultum dictum a contrario ſenſu. Qð ſi depeſſum legamus a patior ſiue a pando ſignificat laceratum. A depecto fit depexo as.

Dependo is. fere pro ſimplici pẽdo eſt: quod varie ſumitur: vt pecuniam vel tributum pendere eſt dare vel ſoluere ſeu pati pęnam. Sed de hoc impendo.

Depẽdeo. es. deorſum pẽdeo. Col. lib. iiij. S3 ſi ꝑ vnũ quẽq3 pãpinũ maior numerus vuaꝝ depẽdeat. Aliqñ depẽdere ẽ ſuſtẽtari. Ci. oĩs illoꝝ ſalus a nr̃a ſalute dependebat.

Depereo. is. ex de ⁊ pereo accipiꝰ ꝓ morior. Col. li. iiij. Nos tñ plus q̃ttuor milibus ɔſerimus: q2 negligẽtia cultorũ magna pars deperit. Qñq3 deperire eſt ĩpatienter amare. Plau. in caſi. Hic ipſiꝰ caſinã deperit. Hier. lib. ij. Re. Accidit vt Thamar Adamar Amnon ⁊ deperiret in eam valde.

Depiles. pe. cor. q̃ ſũt ſine pilis. Var. li. j. de vi. pa. Qð ludis pręſulis pueri eſſent glabri ac depiles propter ętatem.

Depilo. as. pe. cor. pilos detraho. Mar. cũ depilatos chreſtecoleos portes. Et depilo rarefacio. Lucil. Depilati oẽs ſumus

Deplanto. as. Vide in dictione planto.

Deplano. as. pe. pro. in planum deduco. Lact. lib. iiij. Ego añ te ibo ⁊ montes deplanabo.

Depleo. es. Col. Conchę quibus depletur oleum.

Deploro. as. pe. ꝓ. ꝑꝑ actũ plorationis q̃ in re miſerabili exigiꝰ ſi lachrymę manãt; tũc ꝓprie. Si non manãt ſignificat quaſi

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

plorando lamentor. Ci. in Cato. Nō libet deplorare mihi vitam qđ multi ⁊ indocti fecerūt. Et li. ij. offi. Admonebat me res vt hāc quoqꝫ intermiſſionē eloquētię deplorarē niſi vererer ne de meipſo aliq̄ viderer q̄ri. Aliqñ deplorare eſt plorandi finē facere. Vñ deplorata cadauera dicebantur q̄bus vltimus luctus ꝑſolutus erat. Et rēp. deploratā dicimus iā verſam. Ab hoc tractū eſt. Cōclamatū eſt qñ affines heiulātes ꝯclamabant. Diciturqꝫ in oī re iam deperdita: q2 poſt lachrymas affiniū mortuū plane cadauer erat. Inde ⁊ Indeploratum đr. Ouid. in Ibin. Indeploratū proijce caput.

Depontanus. pe. pro. Vide infra in dictione. Pons.

Deponere: eſt deorſum ponere: vt Deponere ſarcinā. Ci. ꝑ trāſlationē dixit ꝓ dimittē. Exiſtimaui honeſtiſſime moleſtias poſſe deponi ſi me ad ph̄iaꝫ retuliſſem. Per trāſlationē ēt ſignificat ꝓuare. Plau. Vt me deponat vino eā affectat viaꝫ. Sue. Ne iperio turpiter depoſitꝰ priuatꝰ viueret. Aliqñ derelinq̄re ⁊ q̄ſi deſperare. Vñ depoſiti deſꝑati dñr. Virg. Ille vt depoſiti ꝓferret fata parētis. Ci. i ver. acti. i. Itaqꝫ mihi videor iudices magnā ⁊ maxie ęgrā ⁊ ꝓpe ꝯpoſitā reip. partē ſuſcepiſſe. Aliqñ ē apud aliquē q̄cq̄ꝫ ponere ſeruandū ſeu ꝓ pignore. Hꝫ enī hoc loco vim agēdi vt oñdaꝶ totum fidei eius cōmiſſum qđ ad cuſtodiā rei ꝑtinet. Vir. Ego hāc vitulā ne forte recuſes: depono. Ad ſeruandū v̄o vt gladiū pecuniā. Ci. li. iij. of. Si gladiū q̄s apud ſe ſana mente depoſuerit repetat iſaniens reddere peccatū ſit officiū non reddere.

Deponens verbū. Ideo đr q2 deponit aliq̄d de quātitate communis verbis. ſ. futurū participiuꝫ in dus a ſignificatiōe paſſiua. Nam cū participia quattuor habeat verbū cōmune vt criminatus criminaturus criminatus ⁊ criminandus. Hoc non habet deponens. ſ. futurū a paſſiua ſignificatione vt minor minans minaturus ⁊ minatus non minandus.

Depoſitū qđ deponiꝶ hoc eſt qđ alicui ſub fide tradiꝶ: vel qđ pignoris loco dimittitur: vel qđ ſequeſtro a pluribus inſolidum certa ꝯditiōe cuſtodiendū reddendūqꝫ cū fuerit de iure diſcuſſum tradiꝶ. Et ſic eſt nomē. Cic. Quid ſi q̄s apud te pecuniā depoſuerit: bellū patrię inferat: reddes ne depoſitū Non reddere depoſitum maxime iniuſtitia eſt.

Depoſitoriꝰ: q̄ aliq̄d deponit. Depoſitariꝰ q̄ depoſitū accipit.

Depopulari eſt deſtruere: ſiue depredari. Apud antiquos etiā Depopulo dicebatur.

Depoſcere: eſt multū deſiderare: ſiue rōne quadā exigere. Col. li. ij. Canabis ſolū pingue ſtercoratumqꝫ ⁊ riguum vel planum atqꝫ humidum ⁊ alte ſubactum depoſcit.

Deportare eſt de aliquo loco aliq̄d portare. Col. lib. v. Nec ꝓcul a mari vel nauigabile flumie quo deportari fructus ⁊ ꝑ q̄ñ merceo vehi poſſint. Vñ deportari dñr q̄bus aq̄ ⁊ igni īterdictū eſt: vel q̄bus ꝑncipes ꝓuinciā annotauit. Trāſferꝶ ēt ad ea quę delectationē: laudē ⁊ vituperationē habēt quę nr̄a opera ſumus aſſecuti: vt cū inde reuertimur quo ꝓfecti fueramus: aut cū vbi ſumus inde q̄cq̄ꝫ deportaꝶ. Ci. Trebatio. Mihi crede nihil eſt iſta ꝓuincia potes qđ iucundius ſit deportare. Idē in Cato. Teqꝫ nō cognomē ſolū athenis deportaſſe. Vituperationē. vt deportauit Verres amicā. Pro deporto: vulgo Reporto đr: cū reporto retro porto ſeu reueho reducoue qđ portatū ſiue delatū deductū fuerat. Lact. li. iiij. Repente viribus roborati ipſi lectulos ſuos reportarent q̄bus fuerant paulo añ delati. Hiero. ad Dama. Et inuentaꝫ ſuper humeros reportat ad caulā. Ci. ꝓ ſe. Itaqꝫ pub. Lentuli beneficio excellenti atqꝫ diuino nō ſolum reducti ſumus ſed ęquis inſignibus ⁊ curru aureato deportati. Transferꝶ etiam ad verba: cum quis pro verbis verba reportat. Vir. His aditis hęc triſtitia dicta reportat.

Deprauo. as. pe. ꝓ. prauū facio vitio: vt cum quid eſt ſcriptoruꝫ aut maledicoꝝ vitio corruptū. Terē. in phor. Nihil eſt tam bene dictum quin male narrando poſſit deprauari.

Deprehendo. is. ſig̃t caute vel incautū quēpiam capio: vt deꝑhenſus in adulterio in ſcelere: in ſermone deꝑhenſus ab hoſtibus a tempeſtate. Virg. Deprehenſis olim ſtatio tutiſſima nautis. Hora. in Ser. Deprehenſi. nō bella eſt fama treboni. Vñ ⁊ deprehenſa genus animaduerſioni militaris qui certo in errore deprehenſi fuiſſent: caſtigatione maior: ignominia minor. Interdū deprehendere eſt aīaduertere cognoſcere. Lact. lib. j. de Ioue loquēs. Nōne a ſua prima pueritia īpius ⁊ pene paricida deprendutur. Amb. lib. j. offi. Qui ea q̄cunqꝫ vana ſunt deprendit: ea quę ſancta ſunt: neſcit.

Deprecor. pe. co. qñqꝫ poniꝶ pro ſimplici. Vñ Hier. Noluit inquit veniā deꝑcari. Qñqꝫ. Deprecari eſt īpetrare. Idē apud Exodū. Aſcendā ad dñm ſi quo mō q̄uero eum deprecari ꝓ ſcelere vr̄o. Qñqꝫ vehementiā ſupplicationis denotat vt ſit Deꝑcari vehementer ſiue ſuppliciter precari. Sue. in Cęſa. Satis ꝯſtat Sillā cum deꝑcantibꝰ amicis ⁊ ornatiſſimis viris aliquādiu denegaſſet: atqꝫ illi ꝑtinaciter ꝯtenderēt expugnatū tandē ꝓclamaſſe. Ci. in Lęl. At. C. Bloſius cumanus hoſpes familię nr̄ę. Scęuola cū ad me qui aderā cū lenate ⁊ Rutilio ꝯſulibus in ꝯſilio deprecatū veniſſet. Et lib. j. ad heren. Deprecatio cū ⁊ peccaſſe ꝯſulto feciſſe reus cōfiteꝶ: ⁊ tñ poſtulat vt ſui misereaꝶ. Hier. li. iij. Re. ablatō iunxit. Petitionem vnā paruulā ego deprecor a te ne ꝯfundas faciem meā Habet qñqꝫ ꝯ̄riam ſuo ſimplici ſignificationē ⁊ precis negationē ſeu detractionē īportat: ſicut ī Dedecet deſpero hmōi Et ſic deprecari ſignificat recuſare. Aſinius Ciceroni. Nec periculū eſt vllū qđ ꝓ libertate aut refugiā aut deꝑcer. Vir. Equidē merui nec deprecor inq̄t. Ouid. lib. j. de pon. Sępe ꝑcor mortē: mortē quoqꝫ deprecor idē: ne mea ſarmaticū cōtegat oſſa ſolū: hoc eſt nō ꝑcor nollē recuſo ⁊ qđ vernacula lingua dici ſolet. Non te prego de q̄ſto: ma io te ne deſprego Liui. de bel. mace. vtranqꝫ ſignificationē cōplexus eſt. Ego ſi q̄d in ſcelerate in fratrē admiſi: nullam deprecor pęnam: ſi innocēs ſum ne inuidia conflagrē cum crimine non poſſim deꝑcor. Hoc poſtremū pro abominor deteſtor ſiue recuſo ſumiꝶ: primū pro vehemēter ꝑcor. Qñqꝫ. Deꝑcari eſt depellere abigere ꝓpulſare ſiue redarguere ꝑce adhibita vel quouis alio mō. Inde dicimus. Ignominiā ⁊ inuidiam ⁊ pęnaꝫ deprecatus eſt. Sue. in Auſt. Cū lectorius adoleſcens ꝑricij g̃nis in deprecanda grauiore adulterij pęna allegaret ſe eſſe poſſeſſorē. Ci. lib. iiij. Ad herē. Audes verbū facere? Audes q̄cq̄ꝫ petere? Audes ſuppliciū deꝑcari? Non ſignificat recuſare neqꝫ ꝑcari ne de ſe ſuppliciū ſumaꝶ: ſꝫ depellere: ſiue redarguere. Quintil. li. iij. ſcribit deprecationē depulſionē eſſe. Itē Ci. in Catil. li. j. Nūc vt a me. P. C. quādā ꝓpe iuſtā q̄rimoniā deteſter atqꝫ deꝑcer: ꝑcipite q̄ſo diligēter quę dicā Idē ꝓ Balbo. Quidā de cōi aditione oīum nr̄m deꝑcandę maliuolētię cā breuiter cōmemorādū vr̄. Qua de re ſi Gellius ſcripſit deprecari ſignificare execrari deteſtari depellere abominari nō fuit culpādus a Lau. Valla. cū depello hiſce. Cicero. exēplis ꝓbe ꝯueniat: ⁊ deꝑcor maxie ꝯgruat: ꝑꝑ ꝑpoſitionē de: q̄ ambobꝰ ꝑpoſita ē. Execror v̄o deteſtor abominor cū pęne idē ſignificēt qđ recuſo ēt ipſi v̄bo deꝑcor ꝯueniūt ī ea ſignificatiōe q̄ ſupra. Mortē quoqꝫ deꝑcor idē diximus accipiēdū vt ⁊ illud. Ci. li. vj. de rep. Etiā ī Claudij iuidiā. Grachi caritas deꝑcabaꝶ. i. ꝓpulſabat ⁊ defēdebat. Sal in Iug. Sꝫ q̄m eo natus ſum vt iugurthę ſcelerꝫ oſtētui eēm nō iā mortē ⁊ erūnas tm̄mō īperiū inimici ⁊ cruciatꝰ corporis deꝑcor. Eſt āt deꝑcor qñqꝫ verbū cōe vt apđ Aug. q̄ ad Hieronymū ſcribēs ait. Vñ agnoſco dñm a me potius deꝑcandum vt tuę volūtati det facultate mittēdi qđ reſcripſeris.

Deprimo. is. pe. cor. deijcio hūilio defigo. Var. Ab eo deꝑſſus a quo erigi extolliqꝫ ſꝑabā. Lac. li. iij. Ita dū hoīeꝫ q̄rit extollere rē ipſaꝫ deꝑſſit. i. ī imo fixit hūiliauit. Idē li. vj. Altera q̄ ad īferos deꝑmat. i. deorſuꝫ ꝑmat vł mittat. Ci. li. iij. ad her. Quā maxie ſedata ⁊ deꝑſſa voce ꝑncipia dicemꝰ. i. demiſſa.

Depromo. is. pe. pro. Vide in dictione. Promo.

Depſo. is. ſig̃t ſubigendo manibus aliq̄d molle ⁊ tenerum reddo. Quo verbo vtitur Cato lib. de re ruſ. Cuius compoſitū eſt. Condepſo: ⁊ deriuatiuum. Depſiticus. a. um.

Depudico. as. pe. pro. ſig̃t violo ſtupro ⁊ pudicitiam aufero.

Depuber. pe. ꝓ. đr q̄ ad pubertatis annos non potuit ꝑuenire. Hinc depuberem porcū dicimus quem lactentē occidimus.

Depudet.pen.coꝛ.pudoꝛē abijcit.Ouid.depuduit pfugiſq; ſua ſigna reliq̄t.Aug.li.viij.cō.Depuduit vanitatē: ⁊ erubuit veritati.Hier.ad euſto.vſus ē Depudeſco. Nō depudeſco inq̄t īfelicitatis meę: q̄n potius plāgo nō eſſe quod fuerim.

Depugnare:pꝛobe pugnare.Lact.lib.v.Retinuit id quod erat ei contrarium cum quo depugnare poſſet.

Depuo.is.Uide in dictione Pauio.

Depurgo.as.pbe vl̄ deoꝛſuȝ purgo.Cato de re ruſ.Terraȝ cū ſtercoꝛe bñ pmiſceto depurgato ad herba graminibuſq;.

Deputo.as.pe.coꝛ.ppꝛie deoꝛſum puto.Col.li.iij.In agro macro ⁊ ſicco vineā ībecillā in bꝛumā amputato:quā partē nō deputaueris circa kalēdas Feb.repetito ⁊ deputato.Amb. in Ser.de q̄dragesima.Mō ferrū geſtās agricola ſarmēta deputat vineaꝝ.Itē deputare ē exiſtimare cēſere iudicare: qđ vulgo đr.Reputare nō vt mlti putāt delegare.Ter.i ecy. Aedepol ne meā eſſe herus operā deputat parui p̄tij q̄ ob rē nullā me miſit fruſtra vbi totū deſedi diē.Plau.i am. Inde cras e pmptaria cella depꝛomar ad flagrū:nec cāȝ liceat dicere mihi neq; i hero q̄cq; auxilij fiet:nec q̄ſq; ſit q̄n me oēs eē dignū deputēt.Itē.Aſſignare attribuere.Hier.ſup Mattheū.Phariſei opa dei p̄ncipi demonioꝝ deputabant.

Derbices ſeu Derbicę ⁊ derbij ſunt ppl̄i hyrcanis ppinqui.De q̄bus Hier.Maſſagetę ⁊ Derbices miſerrimos putant qui ęgrotatione moꝛiant̄: ⁊ penes cognatos ppinquos cū ad ſenectā venerint iugulatos deuoꝛāt:rectius eſſe dicentes vt a ſe potius q̄ a vermibus comedantur.

Derbenſes populi ex quoꝛum numero fuit Timotheus apoſtoli diſcipulus.

Derelinquęre:ſiḡt pꝛſus ſeu in totā relinquęre deſerere.

Derepēte:tota vna dictio:q2 vt docet.Do.aduerbijs p̄poſitionē ſeparatī nō addim⁹.Si enī ſeparaueris nō ē latinū:derepēte.Ter.in ecy.Ita coꝛripuit derepēte tacitus ſeſe obuiaȝ.

Derideo.es.pe.pꝛo.ſignificat cum alterius contemptu rideo.

Deripio is.pe.coꝛ.tam in bonū q̄ in malū ſumi pōt.In bonum Uirg.lib.ij.geoꝛ.Collaq; pręloꝝ fumoſis deripe tectis.i.cōfeſtim defer.In malū.Lac.lib.v.Quo mō ſe rapinis ⁊ fraudibus abſtinebunt qui mercurij furta nouerūt:docētis nō fraudis eē deripere ſ; aſtutię.i.ſurripere.Diripere v̄o in malum eſt cū ſignificet diuerſa diuerſę rapere:vt fit in vꝛbiuȝ expugnatione.Gellius.Nam cum oppidum toloſanū in terra italia.Q.Cepio conſul diripuiſſet:multumq; auri in eius oppidi templis fuiſſet quiſq; ex ea direptiōe aurum attigit miſero cruciabiliq; exitu perijt.

Deriuo.as.pe.p.a Riuus deſcēdit:cū aq̄ deflectit̄ aliquo.Uñ ⁊ deduco riui moꝛe ſiue deflecto ſiḡt.Per trāſlationē plęriq; vſi ſūt.Ter.in phoꝛ.Quid vis niſi vt maneat fanū atq; ex crimine h̄ Antiphonē eripiā:atq; oēȝ in me deriuē irā ſenis i.deflectā.Do.Deriuatio đr inflexio criminis ab eo ad queȝ ptineat ad eū ad quē nō ptinet.Ci.i ver.acti.iiij.Quid ē quā obꝛē putes te tuā culpā nō mō deriuare in aliquē: ſ; cōicare cū aliquo poſſe.Amb.Plęriq; varias ſignificationes de vinee appellatiōe deriuant.Col.lib.j.Pꝛopꝛie dixit.Crebꝛoſq; ſulcos aquarios quos nōnulli elices vocant:faciamus ⁊ oēm humoꝛē in cloacas:atq; inde extra ſegetes deriuemus. Ci.pꝛo Milone poſuit p deuitare.Fecerūt id ſerui.Milonis dicam enī non deriuandi criminis cā:ſed vt factū eſt neq; imperāte neq; p̄ſente dñō qđ ſuos q̄ſq; facere ſeruos voluiſſet.Hinc fit Deriuatiuus.a.um.qđ ab alio deducitur.

Derogo.as.pe.coꝛ.detraho.qđ p; ex eius ꝯ̃rio.Arrogo.Hiero. in plo.Eſdrę.Interrogent hebꝛęos: ⁊ ipſis auctoꝛibus trāſlationi meę vel arrogent vel derogēt.Feſtus.Derogare cū q̄d ex lege veteri quo minus fiat ſancit̄ lege noua.Ci.lib.ij. ad herē.Cū duę leges īter ſe diſcrepāt videndū eſt pꝛimum num abꝛogatio aut derogatio ſit.Quid ē ergo derogatio niſi detractio aliq̄ legis.Abꝛogatio ipſius legis ablatio:Illa partis legis:hęc totius ſublatio eſt.Derogo igit̄ detraho qđ ſil̄r ſit cū dignitati honoꝛiq; alterius detrahitur.

Derſei cum.ę.diph.populi ſunt gręcoꝛum in littoꝛibus thꝛacie ſicuti Herodotus oſtendit.

Deſęuio.is.valde ſęuio.qđ Hier.ad dicta trāſtulit cū i li.R.in q̄t.Latrantes canes q̄ aduerſus me rabido oꝛe deſęuiunt.

Deſcēdo.is.ex de ⁊ ſcando:pꝛopꝛię ſiḡt de loco excelſo ad imū deuenio cuius ꝯ̃riū eſt.Aſcēdo.Liui.li.j.Tenuere tñ arcē ſabini atq; īde poſtero die cū romanus exercit⁹ īſtruct⁹ qđ pa latinū capitolinūq; collē cāpi ꝯpleſſet nō p̄us deſcēderūt in ęquū q̄ ira ⁊ cupiditate recuperādę arcis ſtimulāte aīos romani aduerſuȝ ſubiere.Per trāſlationē v̄o dicimus.Deſcēdo in pręliū:deſcēdo in cāpum:deſcendo in foꝝ ⁊ hmōi alia q2 de q̄ete ad laboꝛē:de loco tuto ad piculū:de vita ad moꝛtē ē iſte deſcēſus ſiue ad aīam ſiue ad coꝛpus ſiue ad vtrūq; ſpectet.Perſius deſcēdere p humiliare poſuit. Ut nemo in ſe ſe tētat deſcēdere nemo: ſ; p̄cedēti ſpectat̄ mantica tergo

Deſciſco.is.Uide in dictione Aſciſco.

Deſcobinat⁹:ſauci⁹ abꝛaſus ſect⁹.Uar.in Melea.Si nautē delectatiōis cā venamini:quāto ſatius eſt ſaluis cruribus icarco expectare q̄ his deſcobinatis in ſylua curare.

Deſcribere.ppꝛie ſiḡt de exēplari ſcribere in q̄ ſignificatione ēt ſūt.Exſcribere ⁊ Trāſcribere.Ci.Coꝛnifi.S; pximē ſcripſi de optio gñe dicēdi in quo ſępe ſuſpicatus ſum te a iudicio nr̄o ſic vt doctū hoīem a nō īdocto paulū diſſidere.Huic tu libꝛo maxie velim ex aīa ſi minus gr̄ę ſuffragere dicā tuis vt eū ſi velint deſcribāt:ad teq; mittāt.Per tranſlationē v̄o ponit̄ pꝛo diſponere ſeu deſignare.Idē in Lęl.Mei ſūt oꝛdines:mea eſt deſcriptio.Itē p pingere.Plau.in aſi.Non potuit pictoꝛ rectius deſcribere eius foꝛmā.Itē pꝛo denunciare.Lac.lib.v.Qđ pphetię multo ante deſcripſerat.Licet ⁊ pꝛo accurate ſcripſerant ītelligi poſſit.Nā hoc verbū etiā ſcriptoꝛibus.i.ꝯdentibus aliq̄d ꝯuenire pōt:cum eius deſcriptio pꝛo diſpoſitione ⁊ accurata ſcriptiōe operis ponitur:vt Teren.in phoꝛ.Ego deſcripſi poꝛro illis q̄bus debui.Uirg. Immo hęc in viridi nup quę coꝛticę fagi carmina deſcripſi ⁊ modulans alterna notaui experiar.Lac.li.v.Quid eſt enī cur illā vel in carminib⁹ vel in oī ſermone deſcribāt ꝯquerētes eius abſentiā cū ſit facillimū bonos eſſe ſi velint.Et hoc ex vi p̄poſitionis de.quę diligentiā ſcriptoꝛis p̄ ſe fert.Dectſcribo.Gel.Haud quicq̄ dubitauimus q̄n ea plauti foret:⁊ oīum maxīa germina ex q̄ duos hos verſus exſcripſimus. De trāſcribo.Hier.in p̄fa.pſal.Uñ ꝯſueta pręfatione cōmoneo tam vos: q̄bus foꝛte laboꝛ iſte deſudat: q̄ eos qui exemplaria iſta habere voluerint: vt quę diligenter emendaui cū cura ⁊ diligentia tranſcribantur.Scribere pꝛopꝛium eoꝝ e[...] qui aliquid condunt.

Deſeco.as.pe.coꝛ.ferro incido.Col.li.iij.Et ſi fieri poteſt iuxta aliquem nodum ſerrula deſecato.Idem lib.xij.Bonus operarius pꝛati iugerum deſecat.

Deſero.is.pe.coꝛ.rui.rtū.derelinquo deficio.Hinc milites patrię deſertoꝛes dñr q̄ patriā deſerūt quā defendere deberēt. Uirg.Deſertoꝛē aſię.Sue.in Cęſa.Deſertoꝛ ac ſeditioſoꝝ inq̄ſitoꝛ ac punitoꝛ acerrimus: ꝯniuebat in cęteris.Hinc deſertū locū appellamus inhabitatū quaſi ab hoīb9 derelictū qđ gręce.Eremū nominant.Quomodo auteȝ differat deſertoꝛ ab Emanſoꝛe.Uide in dictione Emanſoꝛ.

Deſertum ⁊ participium ⁊ nomen eſſe poteſt.Participiū ideȝ eſt quod derelictum: ⁊ quandoq; aſperum atq; incultum. Uirgi.Rupe ſub aduerſa deſerti ad ſtrimonis vndam.Nomen ſumitur pꝛo loco inhabitabili:vt in hymno.Antra deſerti teneris ſub annis ciuium turmas fugiēs petiſti:ſ; heremus pꝛoducit penulti.quod ignaris gręcarum litterarū res noua videbitur: quoniam eſt.ερημος ερημου και ερημοω το απὸ λειπω και μονος οικεω ε[..]ι και λωφος και ερημια λεγεται παρα την ερην.

Deſerto.as.frequentatiuum eſt.Actius.Cum me ſolum vterq; parens deſertaſſet.

Deſeruire:ē obtēperare ſeu diligēter humiliterue ſeruire.Ci. Tyroni.Indulge valitudini tuę: cui q̄deȝ tu adhuc mihi deſeruis ſeruiſti nō ſatis fac bellus reuertare.Pōt ēt ſignificare:male ſuire qđ vernacula lingua dicitur Deſeruire.

Deſedio.es ⁊ Deſido.is.pe.coꝛ.ſicut in aſſideo dcm̄ eſt.Pꝛimū

cũ q̃ete ſedeo qđ eſt ↄtinue ſedeo: ſeu ſedẽdo tẽpus ↄſumo. Sue. in Ceſa. A quo ad acceſſendaꝫ claſſem in bithyniam miſſus deſedit apud Nicomedem. i. manſit: commoratus eſt. Scđm cum motu ꝓcedo vt q̃eſcã: ſiue moꝛer. Ter. in ecy. Ubi totũ deſedi diẽ michonium hoſpitẽ dũ expecto. Feſt⁹. Picena regio in qua eſt. Eſculuꝫ dicta ꝙ ſabini duꝫ eſculuꝫ proficiſcerentur vexillo eoꝛum picus deſiderat. Quod eſt a deſido. i. deſcenderat: vt moꝛaretur.

Deſes. idis. a deſedeo. q̃ nihil agit ⁊ ocioſus ſedet: vel q̃ ſtat ſe pi⁹ ad ſedẽdũ ſup his q̃ trãſigẽda ꝓpere foꝛẽt. Li. li. j. Deſidẽ romanũ regẽ iter facella ⁊ ars acturũ eẽ regnũ rati Et. li. iij. Sedemus deſides domi mulierũ ritu inter nos altercantes.

Deſidioſus qui deſidia plenus eſt. Oui. Querit̃ egyſtus quare ſit factus adulter i ꝓ̃ptu. cã eſt: deſidioſus erat. Deſidia vͦ eſt vitium ignauię. Sal. Non fuit coſilium. ſocoꝛdia atqꝫ deſidia bonum ocium conterere.

Deſilio. is. pe. coꝛ. deſilui deſultum. Uide in dictione ſalio.

Deſignare. deſcribere: q̃ſi p ſigna demõſtrare. Cęſar. li. j. Cęſar hac oꝛ̃one liſci. Dimoꝛigem Dunatici frẽm Deſignari ſentiebat. Sed ꝙ plurib⁹ pñtibus eã reꝫ iactari nolebat celeriter ↄſiliũ dimittit. Aliqñ ſigt̃ Deputare decernere ſeu deligere. Sal. Catilina nihilomin⁹ i proximũ annũ cõſulatũ petebat ſpans ſi deſignatus foꝛet: facile ſe ex volũtate antonio vſurũ. Col. li. iij. ipꝫ aũt agꝛ quẽ ſeminario d̃ſignaueris planũ ⁊ ſuccoſũ ſit. Aliqñ ſigt̃ rẽ nouã facere i vtrãqꝫ partẽ bonã ⁊ malã. Uñ ⁊ Deſignatio ↄtractio ↄductioqꝫ ppl̃i i vnũ. Hoc eniꝫ ei ↄtingit q̃ aliquo flagitio ppl̃i i ſe oculos ⁊ oꝛa conuertit: ⁊ ſpectaculo ẽ vulgo. quẽadmodũ deſignatoꝛes curatoꝛes funeꝝ q̃ ludis funebꝛib⁹ pręerãt ⁊ multitudinẽ retinebãt ob eã cãꝫ ꝙ i his ludis fiant noua ⁊ ſpectãda: Sene. de bñfi. An tu Arũcium ⁊ Aterũ ⁊ cęteros q̃ captandoꝛum teſtõꝛum artẽ profeſſi ſũt nõ putas eadẽ hr̃e q̃ deſignatoꝛes ⁊ libitinarios vota illi quorum merces optent neſciunt. Hi familiariſſimũ qꝫ quinqꝫ ex quo propter amicitiam rei plurimum eſt moꝛi capiunt. Ter. Modo quid deſignauit.

Deſioculus dicitur qui vno eſt captus oculo: qui ⁊ luſcus dicitur. Mar. Hinc deſiculus: ⁊ hinc lippus.

Deſipio. is. pe. coꝛ. deſipui deſipiui ⁊ deſipij. ex de ⁊ ſapio. ſigt̃ iſipienter ago ſiue de ſapientia decido: vel aliq̃d a cõi ſenſu ſapiẽtiaqꝫ min⁹ habeo: ⁊ ↄſtruit̃ cum ablatiuo. Li. M. Lelio In quo cũ obiurgarer ꝙ nimio gaudio pene d̃ſiperẽ. Plau. in epi. gtõ iũxit. Deſipiebã mẽtis cũ illa ſcripta mitterẽ. Aug. li. j. ci. dei docet min⁹ eẽ deſipere q̃ꝫ inſanire. Poꝛro inq̃t ſi q̃s hoc aggrediẽdũ ⁊ ſuadẽdũ putat nõ dico deſipit ſꝫ iſanit. Lac. li. ij. Deniqꝫ poeta maxim⁹ hõ i cęteris prudẽs: i hoc ſolo nõ poetice ſꝫ aniliter deſipuit. i. moꝛe anili inſipienter ęgit. Huius ↄtrariũ ẽ Reſipiſco. Nã reſipio in vſu raro ẽ. reſipiſco freq̃nter. Deſipio i vſu ẽ. deſipiſco nõ. Et hęc oĩa ad mẽtẽ ꝓprie ptinẽt. Eſt enĩ Reſipiſcere ad mẽtẽ redire. Lact. de ira dei. Idcirco nõ ad pñs noxiũ quẽqꝫ punire vt hẽat hõ reſipiſcẽdi ſui facultatẽ. Et li. vj. diui. inſti. Reſipiſcit enĩ ac mẽtẽ ſuã q̃ſi ab inſania recipit quem errati pudet: caſtigatqꝫ ſe ipm dementię ⁊ ↄfirmat animum ſuum ad rectius iuuandũ.

Deſino. is. pe. coꝛ. ex de ⁊ ſino. ſignificat omitto. finio. ceſſo. vt Deſine plura loq̃. Hinc Deſinentia finis terminus. Sic dicimus. Deſine artem ludricam. Li. Mario. Libẽter me hercle artẽ deſinerem tecumqꝫ ⁊ cũ ſimilib⁹ noſtri viuereꝫ. Eſt enĩ deſinere artem renũciare arti atqꝫ relinquere. Uñ ars d̃ſita dicitur relicta ⁊ omiſſa. Hel. li. xv. Oium tum athenienſium conſenſu diſciplina tibijs canendi deſita eſt.

Deſiſto. is. ceſſo. Uirg. Me ne incepto deſiſtere vitaꝫ. Deſiſtere inq̃t Ulp. eſt a negocio abſtinere qđ calũniandi animo inſtituerat. Inde deſtitiſſe is videtur non qui diſtulit ſed qui liti renunciauit in totum.

Deſoloꝛ. pe. ꝓ. deponens a Soloꝛ cõpoſitũ eſt ⁊ cõtrariam ſuo ſimplici hꝫ ſignificantiam. Sꝫ p tranſlationẽ in ſignificatione differt. Cũ enĩ q̃s aliquem ſolat̃ q̃ſi de ſolo lapſum in ſolum ſiue ſoliditatẽ alleuat. Paſſiue tamẽ deſolat⁹ accipitur apud Hie. ad Tyra. Sola ſepatione doꝛmientis ęſtuans deſolatus ſolatio pij pignoꝛis iactoꝛ. Inuenitur ⁊ Deſolo. as. pe. ꝓ. a ſolo qđ terrã ſolidã ſignificat. ꝓ deſtruo ſiue de ſoliditate deijcio. Col. li. j. Quia flagitioſum quos hoſtis ꝓfligẽdo deſolaſſet agros nouo moꝛe cinere romanũ ſupꝛa vires pr̃imonij. Uirg. li. xj. Uidimus ingẽte ⁊ deſolauim⁹ agros.

Deſpero. as. pe. ꝓ. nõ ſpero. extra oẽꝫ ſpẽ ſuꝫ. Hic enĩ denegat. Li. in Lel. Cuius aures clauſe ſunt ṽitati vt ab amico veruꝫ audire neq̃at: huius ſalus deſꝑanda eſt. Dicimus aũt Deſpero ſalutẽ ⁊ de ſalute. Ambꝛo. Nemo veteruꝫ ↄſcius delictorum ꝑmia diuina deſperet. Deſperatus in moꝛbo d̃ꝛ de quo nulla ſalutis ſpes hẽt̃. Hier. in. li. R. Percuſſitqꝫ dñs puulũ ⁊ deſperatus ẽ. Itẽ d̃ſperat⁹ d̃ꝛ. q̃ nullã hꝫ ſpẽ. Uñ vet⁹ ꝓuerbiũ: nõ eẽ cũ deſꝑatis certãdũ. deſꝑatio vt iq̃t Li. li. iiij. tuſ. ẽ ęgritudo ſine vlla rerum expectatione melioꝛum. Sal. Ne foꝛte deſperatione adducti vite moꝛtem pręferrent.

Deſpeſco. is. cui. ſignificat pecus deduco: vt compeſco vna duco ⁊ paſco. ⁊ in vno loco contineo.

Deſpicio is. pe. coꝛ. deoꝛſum aſpicio. Col. lib. j. Area ſi competit ita ↄſtituenda eſt: vt vel a dño: vel certe a ꝓcuratoꝛe deſpici poſſit. Per trãſlationem ponitur ꝓ ↄtemno ſiue paruifacio. Nã cum q̃s alium ↄtemnit deſpicere vr̃ quaſi infra ſe aſpicere: quẽadmodũ Suſpicio eius ↄtrariũ: ſurſum aſpicio ⁊ p tranſlationem veneroꝛ: q̃ſi ſupꝛa nos aſpiciamus illum eſſe collocatum. Ci. li. ij. offi. deſpiciunt autem eas ⁊ contemnunt in quibus nihil virtutis neruoꝛum putant.

Deſpectus. a. um. participium. quod eſt contemptum. Deſpect⁹ us. nomen. ipſe actus deſpiciendi.

Deſpectio. idem qđ deſpectus. Ci. in hoꝛtẽ. Cõſolabit̃ eã magnitudo aĩ ⁊ humanaꝝ opinionum alta quedam deſpęctio.

Deſpicientia. Deſpectus ſiue deſpectio: ⁊ in ſe plus continet q̃ꝫ cõtemptio vt apud eũdẽ. li. j. tuſ. Totã vim bñ viuendi in aĩ roboꝛe ac magnitudine ⁊ in omni reꝝ humanaꝝ cõtemptõe ac deſpicientia ponamus. Et illuſio plus ẽ q̃ꝫ ↄtẽptio deſpicientiaqꝫ vt i Cato. idẽ Ci. Cõtẽni ſe putant deſpici illudi.

Deſpecto. deſpectas ſępe deoꝛſum aſpicio. Clãd. li. iij. d̃ſpectãt vertice locum. Uirgilius. Nunc terras oꝛdine longo aut capere aut captas iam deſpectare vidętur.

Deſpicoꝛ. pe. coꝛ. deſpicio. Ter. in Eu. Quę nos nr̃amqꝫ adoleſcentiam hñt deſpicatã. Do. Deſpicatã contemptam atqꝫ deſpectam a deſpicoꝛ. Hie. Ieſſe filius. Dauid non pꝛimus aut ſecundus: aut tertius: ſed omnium vltimus vngitur a ꝓpheta: ⁊ deſpicabilioꝛ cunctis eligitur in regem.

Deſpoliare eſt exuere. Hiero. ad Euſto. Non neceſſe eſt vt dicas deſpoliaui me tunica quo modo induam illam.

Deſpondeo. es. ex de ⁊ ſpondeo. Spondeo autem a ſponte fit quod veteres pꝛo dico vſurpabant quia qui ſpondet ſponte. i. voluntate dicit. Unde reſpondeo factum eſt: quod ẽ poſterioꝛe loco dico. Poſtea vͦ ſpondere vſurpari cęptum ẽ pꝛo ſponte pꝛomittere. Unde qui puellam ſpondet: ſponſoꝛ Que ſpondetur puella. Sponſa. Cui ſpondetur. Sponſus. Qua rogatur pecunia dotis a ſponſo. Sponſio hoc eſt pꝛomiſſio appellatur. Et dies qua puella pꝛomittitur. Sponſalis. Et Spõſalia mentio ⁊ pꝛomiſſio futurarum nuptiarum Eſt ãt Deſpõdere pꝛomittere: quod ad nuptias pꝛopꝛie pertinet: ⁊ ad eum pręcipue cuia intereſt locare mulierem viro ſiue virũ mulieri. Ter. Nã aliam pr̃ ei deſponderat gnatam chꝛemetis. Deſpõdere aĩum ille d̃ꝛ q̃ ſue ſpontis ſtatuit finẽ ⁊ quaſi ex deſperatione moꝛi decreuit. Uar. li. iij. de re ruſ. Ne reliqui ſi videant deſpondeant aĩum: atqꝫ alieno tꝑe vẽditoꝛi moꝛiantur. Liui. li. iij. Nec ipſi ſolum deſponderãt animos: ſꝫ cõtemni cępti erant a finitimis ppl̃is. Plau. in Mili. Ne lamentetur: neue aĩum deſpondeat. Apud Senecam ⁊ Col. ſine aĩ adiectione legit̃. Deſpondere. Nam de turdis ſic ait. Difficulter in aliaꝫ regionẽ transferunt̃. qꝛ cauies clauſi plurimi deſpondent. Sil̃r dicimus deſpondere ſapientiaꝫ illum qui deſperat ſe poſſe ad ſapientię faſtidiũ ꝑuenire. Et ob hoc deſiſtit ab incępto. Nã li. xij. Col. inq̃t. Quam ꝓbabilis rõ eſt obmuteſcẽdi qꝛ nequeas oꝛatoꝛ eſſe perfectus: aut in ſocoꝛdiam compelli qꝛ deſponderis ſapientiaꝫ. Magnę

rei ꝙtūcūqꝫ poſſideris fuiſſe ꝑticipem non minima eſt gl'ia.

Deſponſo.as.a deſpondeo fit.Ambꝛo.Et bene vtrumqꝫ poſuit ſcriptura vt deſponſata eſſet ⁊ virgo.

Deſpumo.as.pe.pꝛo.ſpuma pꝛiuo. Uirgi.li.j.Ge.Et foliis vndã tepidi deſpumat aheni.Per trãſlationẽ deſpumare ponitur pꝛo decoquere. Hiero.ad Ocea. Uenter mero ęſtuãs cito deſpumatur in libidines.Perſius. Stertimus indomitum ꝙ deſpumare falernum ſufficiat.

Deſpuo deoꝛſum ſpuo: ſeu ſpuendo execrationem demonſtro vt apud Perſium. Eſt pꝛope te ignotus cubito qui tangat: ⁊ acres deſputat in moꝛes.

Deſtino.as.pe.coꝛ.ex de ⁊ ſtino.Uñ ⁊ perſtino. Eſt aũt deſtinare deliberare aſſignare deputare parare eligere.Col.li.ij. itaqꝫ ꝯſiderãdũ erit vt ſolũ qđ excolere deſtinamus pingue ſit.Ci.li.v.tuſ. Ad hoꝛã moꝛtis deſtinataꝫ. Sue. de Cęſare. De ãpliãdo impꝛio plura ac maioꝛa in dies deſtinabat: deliberabat.i.parabat ꝯſtituebat.deliberabat.Plynius ĩ pana. Deſtinatio ꝯſultus.i. electio. Qñqꝫ ponit̃ ꝓ alligare. Apul. li.iiij.de aſi.Arreptũ me loꝛo ꝙꝫ valido ad inſulã quãdã deſtinatũ.Qñqꝫ mittere ſigt̃. Juuenalis.Deſtinat hoc mõſtruꝫ cymbe liniqꝫ magiſter põtifici ſummo.Aliqñ emere.Lucil. Facio ab lenone tribus vt libertatẽ milibꝰ deſtinet . Hic fit cõpoſitũ.Pręſtino quod ẽ ꝑoꝛdino ꝑmitto.Aug. Predeſtinatio a ꝑmittendo ⁊ ꝑueniendo vel ꝑoꝛdinãdo futuꝝ aliquid dꝛ. Qñqꝫ.Taxare ſiu ꝓ pꝛetio deſtinare.Plau.in Ru. Minis triginta ſibi puellã deſtinat:datqꝫ arrhabonẽ ⁊ iureiurãdo alligat. Hoc idem ſigt̃ ꝑſtino. Apul.Et ꝑcotato ꝑtio ꝙ centũ nũmis iudicaret aſpnatus viginti denariis perſtinaui.Sunt qui pꝛędeſtinatum intelligi velint oſtenſum indicatumqꝫ vt eſt illud apoſtoli ad romanos.Qui pꝛędeſtinatus eſt filius dei.Eſt ⁊ pꝛęſtino de quo alibi.

Deſquamo.ſequamis.exuo.Plau.in aul.Deſquama piſces.

Deſtituo. is.ex de ⁊ ſtatuo ſigt̃ derelinquo dimitto. Uirg. Et freta deſtituẽt nudos in littoꝛe piſces. Interdũ deſtituẽ eſt ꝑuare ⁊ ſic ꝯſtruit̃ cum ablatiuo.Col. li.iiij. Ruſſus nimiam ſiccitatẽ deſtituere plantas nãli alimẽto. Interdũ Diſſoluẽ. Neuius.Multo nauem iubet deſtitui anchoꝛis. Interdum Statuere.Cęcil.Deſtituit oẽs ſuos ad menſam ante ſe.

Deſtringo.is.deoꝛſum:ſiue de aliis ſtringo colligo aut excido. Col.li. xij. Tum ⁊ olea deſtringenda eſt ex qua velis viride oleum efficere.Mar.Pergamus has miſit curuo deſtringere ferro:non tam ſępe teret lintea fullo tibi.

Deſtruo.iſ.xi.ctũ.ſigt̃ qđ ſtructũ ẽ vt non ſtructũ ſit efficio. ε λ λην ισι αναςκευα ξω αποσλλω και λυμαι νομαι και πολλα αντισπαντο λατωρ πραγματωρ.

Deſtructile pe.coꝛ.qđ deſtrui põt ⁊ deſtruet̃ in fine. Lact.li.de Jra dei.Deſtructilia ſunt omnia quę manu fiunt.

Deſudo.as.pe.ꝓ.valde ſudo.Sudo v̊o a Sudus.ſ. Nonio creditur fieri ꝯſtat.Interdum tñ deſudare per tranſlationem ponitur pꝛo laboꝛare.Hier.in pꝛolo.Li. Salomonis. Mittitis ſolatia ſũptuũ notarios noſtros ⁊ labꝛarios ſuſtentatis vt vobis noſtrum potiſſimum deſudet ingenium.

Deſueſco.is.deſueui.⁊ Deſueo es.eui.Pꝛimũ neutrũ:ſecundũ actiuum.Uñ Nonius in pꝛiſcis dictionibus. Deſueui illuꝫ ꝓ deſuefeci illũ.i. conſuetudinẽ illi abſtuli. Titi. Paraſitos amoui:lenonẽ ędibus abſtruxi.deſueui ne quo ad cęnã iret extra ꝯſiliũ meũ. Hic deſui a deſueo in actiua ſignificatione accipit̃. Nã ꝙꝫuis Priſ.Conſueſco conſueui.etus ſum dicat Addit tñ:charifius.Cõſueo ponit.Jd circo pꝛiſco moꝛe iuxta.Chariſiũ:iuxtaqꝫ ſignificationem actiuaꝫ quę in pꝛęterito deſueuia. Nonio ꝓlata eſt neceſſe eſt vt Sueo ſimplex ſit vñ foꝛmatꝰ ſueſco:ex quo componunt̃.Cõſueſco: deſueſco: aſſueſco. Inſueſco ꝙ̃ ſignificationẽ paſſiuaꝫ innata hñt vti caleſco erubeſco: ⁊ augmẽtatiuam: vt oleſco adoleſco cũ tñ oleo adoleo actiuã ſiue neutralẽ habeãt. Jta ſueo ꝯſueo deſueo actiuã ſiue neutralẽ hẽre ꝯuenit. Ea enĩ ꝙꝫtũ ĩtelligo iã abſoluere: ꝓpterea ĩ eoꝝ locũ ſucceſſiſſe ꝯſuefacio aſſuefacio ⁊ hmõi puto.Simplicis aũt ſueſco pꝛęterita ſunt quę dicaꝫ. Claud.li.iij.de rap.Poſt hęc cunabula dulci ferre ſinu. ſum moqꝫ ioui deducere paruam ſueuerat: ⁊ genibus ludentem aptare p̃nis.Ci.Metello.A te id qđ ſueſti peto me abſentẽ diligas atqꝫ defendas.Qñqꝫ. Deſueſcere nõ per negationem ſed per affirmationem ex vi pꝛępoſitionis deponit̃ ꝙ̃ſi deoꝛſum ſueſcere.ſiue deſcendere ſueſcere. Plau. in aſi. Auceps quãdo concinnauit aream effundit cibũ:aues deſueſcunt neceſſe eſt facere:ſumptum qui querit lucrum. Quandoqꝫ.Deſuetus dicitur valde ſuetus.Uirgi .li.iiij.ęn.

Deſuetudo.a deſueſco ſicut conſuetudo a conſueſco : quę contraria ſunt. Liu.lib.j.Mitigandum ferocem populuꝫ armoꝛum deſuetudine ratus.

Deſidero.as.ex de ⁊ ſidero.Sidero v̊o a ſidus deducitur.Deſiderare ꝓ cupere ꝙ veluti lucem ſideris quod amamus optemꝰ.ꝑ trãſlationẽ ponit̃ pꝛo deficere ſeu moꝛi.Macro. Ne ꝗd ad perfectionem cętus deſideret̃ inuitandos adhuc congreſſum conuentumqꝫ cenſeo.Curti. Jn eo pꝛęlio trecenti capti quinquaginta deſiderata ſunt.

Deſideriũ:mõ ꝓ vehementi amoꝛe: vt apud Juue.Cur.deſiderio bibulę ſertoꝛitus ardet:mõ pꝛo nimia cupiditate videndi eum ꝗ abeſt.Et pꝛopꝛie de rebus gratis optatis aut amiſſis dꝛ. Hinc dicimus poſt pugnam deſiderari milites qui perierunt.Ci.in. Lęl.Ego ſi ſcipionis deſiderio me moueri negem ꝙꝫ id recte viderint ſapientes.

Deſideratiua v̊ba ſunt quę a Priſ.meditatiua vocant̃.Ea terminant in rio: vt. Eſurio parturio. Nã deſideriũ magis ꝙꝫ meditationẽ denotãt.Ci.li.ij.philip.Utinã aliqñ doloꝛ pꝑli ro.pariat qđ iã diu parturit.ply.li.xxxvj.Et itẽ oẽs ad alligati mulieribꝰ vel ꝗ̃drupedibus in pelliculis ſacrificati vteri aĩaliũ ꝯtinẽt ꝑtus nõ niſi parturiãt remouẽdi alioꝗn vuluę excidiũ fit.Sꝫ niſi parturientibꝰ auferant̃ oĩno nõ pariunt. Sic parturio ꝓpꝛie ꝓ cupio parere ſumit̃:ꝙꝫꝙꝫ interdũ ꝓ pario ſumptũ inueniat̃.Scaturio ꝓ ꝑmitiuo capit̃ ſcateo.Nõ enĩ deſideratiuũ ẽ ſignificatiõe ſꝫ voce tñ: Amaturio aũt lecturio dicturio cũ amaſco ⁊ legiſco ꝗbꝰ placent relinquimꝰ Jpſa quidẽ cęteraqꝫ eiuſmodi niſi apud auctoꝛes appꝛobatos inueniãtur non gregem deriuatiuoꝛum verboꝛum ĩ ſco ⁊ rio terminatoꝛum aſcribenda cenſemus.

Deſum.dees.ſignificat deficere.Seneca.Felix eſt cui nihil deeſt ad bene beateqꝫ viuendum.

Deſultoꝛes: qui equos eligunt:alunt ac docent quoꝝ ars eſt binos trahere equos: ⁊ alternatim ex vno in alteꝝ mira celeritate tranſultare. Liu.li.xxiij. Nec oẽs numidę in dextro locati coꝛnu: ſꝫ ꝗbꝰ deſultoꝛũ ĩmodũ binos trahentibꝰ equos inter accerrimã ſępe pugnã in recentẽ equũ ex feſſo armatis trãſultare mos erat:tanta velocitas ipſis:tãqꝫ docile equoꝛum genus eſt.Uar.li.ij.de re ruſ.Peritꝰ belli alios equos eligit:alit ac docet:aliter quadrigarius ac deſultoꝛ.

Deſultoꝛij v̊o ipſi equi duo ſint ephippis a grecis. κελης κελητος και κελητιζω. Jrruo dicti: ꝙ ex his facile deſiliant deſultoꝛes ꝗ ſingulis eꝗtibus pꝛęſto erant exercitatis ita militibꝰ vt altero de via feſſo deſilere poſſẽt ĩ recẽtẽ.Sue.de Cęſare.Quadrigas bigaſqꝫ ⁊ equos d̊ſultoꝛios agitauerũt nobiliſſimi iuuenes.Caſſiodoꝛꝰ v̊o ĩ epiſtolis diuerſuꝫ ab his gñs ita noĩat ĩ ludis circẽſibꝰ. Eꝗ iꝗt deſultoꝛij ſunt ꝑ quos circẽſiũ miniſtri miſſos denũciãt exituros: vt luciferi ꝗdã in aſtris ſimilitudĩe ꝑcurſoꝛias velocitates imitari videantur Per trãſlationẽ.Apul.ĩ pꝛio de aſi. Jã hęc ꝗdẽ ipa vocis immutatio deſultoꝛię ſcię ſtilo quem acceſſimus reſpondet. Similiter Martianus de nuptijs philologię. Leuitate pernix deſultoꝛia geſtiebat.

Detego.is.pe.coꝛ.aperio.nudo. Lact.lib.ij. Nunc interim falſa detegamus.

Deteſtoꝛ.meo teſtimonio rẽ abominoꝛ ĩpꝛobo execro ꝯponẽs ꝙꝫuis ⁊ cõe verbũ ĩueniat̃. Hoꝛ.li.j.car. Bellaqꝫ m̃ribꝰ deteſtata. Lac.li.vj. Hic ẽ illa plauti ꝯteſtãda ſnĩa. Male meret̃ ꝗ mẽdico dat qđ edat:nã ⁊ illđ qđ dat ꝑit : ⁊ illi ꝓducit vitã atqꝫ miſeriã. Apđ iuriſcõſultos.Deteſtari ponit̃ ꝓ abſẽti denunciare. Jnde ꝯteſtatio denunciatio facta cũ teſtatione.

Deſtabile.abominabile.

Deterreo: valde terreo: ⁊ q̈ſi terrore quodã prohibeo: remoue oue. Ci. li. j. tuſ. Jtaq̃ nõ deterret ſapiẽtẽ mors q̃ pp icertos caſus quo cotidie imĩnet. Jdẽ de optio dicẽdi genere. Nec ṽo. Ariſtotelẽ i phĩa deterruit a ſcribẽdo amplitudo. Platonis. nec ipe Ariſtoteles admirabili copia ceterorũ ſtudia reſtrinxit. Nec ſolũ ab optimis ſtudijs excellẽtes viri deterriti non ſunt ſed ne opifices quidẽ ſe actibus ſuis remouerunt.

Detero. is. pen. cor. ex de ⁊ tero. ſignificat proprie terendo deijcio: qđ ⁊ trituro dr̃. Nã ſpicis pcuſſis frumenta in illis diſpoſita deterunt̃ cũ grana in terrã minuta diſſiliunt. Col. li. j. Areo optĩa ẽ in ſilice ꝯſtructa q̄ ⁊ celeriter frumẽta deterũt̃ Per trãſlationẽ Hie. i prolo. Job Qui ⁊ hebreorum ſermonez experte didicimus: ⁊ in latino pene ab ipſis cunabulis inter grãmaticos ⁊ rhetores detriti ſumus. i. exercitati: q̈ſi a ſimili vt gladius exercitatus ⁊ ipſo nimio vſu cõminutus. Jdẽ poſuit p eo qđ ẽ damnũ infero: ⁊ vulgo fruſto dr̃. Ueſtitus iđt pariter nõ deterit̃ capilli ſimul nõ augẽtur: barba in cõe non creſcit calciamẽta ex equo oĩbus durant. Lactã. lib. vj. Quos aũt primi aditus difficultas detriuerit eos in illaz viciorũ viã labi atq̃ deflectere q̃ prio ingreſſu ſit q̈ſi amena: mltoq̃ tritior. Detriuerit p defregerit ſiue deijciẽdo fregerit i. remouerit. Tritior ṽo p viſitatio. Uñ tritũ ṽbũ p viſitatũ

Deter. ſiue deterius. a. um. pe. cor. dicitur cui aliquid deeſt ⁊ q̈ſi detritum ne bonum ſit. A quo deterior deterimus.

Detergo. es. ſi. ſum. ⁊ Detergo. is. pro depurgo. Col. li. iij. Quotiens falcem acueris ea pelle aciem detergito. Jdem. lib. viij. Aut cornu aut vngula tundunt: aut arbori affricant parietibuſue detergent.

Determino. Diffinio. Lact. li. iiij. Determinanda eſt nobis veritas breuiter: ⁊ in ſuo proprio domicilio collocanda.

Detexo. is. valde texo perficio Uirg. Uiminibuſq̃ molli paras detexere iunco. Nam de augentis eſt.

Detineo. es pe. cor. pprie ad eos ptinet q̃ prius nõ tenebantur: ⁊ quouis mõ detinẽt̃ ſiue capiunt̃ ne abeant in iuſſu ei⁹ qui detinet. Lact. li. vij. Oĩs ĩ vna cõiq̃ cuſtodia detinẽt̃. Ter. in Eu. Detineo te fortaſſe: tu pfecturus alio fueras. Retineo nõ ptinet ad eos q̃ prius tenebant̃: ⁊ ne abeãt retinent̃. Et hec tã ĩ bonã q̃ ĩ malã partẽ ſumi poſſũt. Per trãſlationẽ aũt. Ter. ĩ phor. Pol me detinuit morb⁹. Sal. Me ambitio mala detinuerat De retineo. Jdẽ. Nã ĩperiũ facile his artib⁹ retinet̃ q̃ h⁹ ĩ initio patrũ ẽ. Ter. ĩ adel. Pudore ac liberalitate liberos retineri ſati⁹ eẽ credo q̃ metu Hĩc Detento. as. frequẽtatiuũ

Detõdeo. es detõdi: q̃uis tõdeo totondi faciat. Antiqui tñ geminabant: ⁊ ſignificat a ſũmo vſq̃ deorſum tondeo. Col. li. viij. Et eſt modus optimus cõſiderare tempeſtates quibus ouis neq̃ frigus ſi lanam detraxeris: neq̃ eſtum ſi nonduz detonderis ſentiat. Uerum cum queq̃ detonſa fuerit vngi debet tali medicamine.

Detono. as. pe. cor. valde tono. Hiero. Et cũ pſecutionis detonaret pcella ĩ villã remotiorẽ receſſit. Sed per tãſlationem.

Detorqueo. es. ſi tũ ſignificat deflecto. Col. li. iiij. Sed qđ in ſalicto ꝯferendo vitauerimus id ſeq̃mur in eiuſmodi malleolo quẽ eſt neceſſe longiorem facere ſi volumus detortũ pangere. Ci. p tranſlationem li. ij. offi. poſuit. Naz ⁊ voluptates blandiſſime dñe maiores partes aĩ a virtute detorquent.

Detraho. is. cũ actõ pprie ſigt̃ exuo id qđ q̃s induit: ſiue q̃cquid manu ꝯtigi ⁊ detrahi põt: vt Detrahe veſtimẽta ſoccos palmites ⁊ hmõi. Teren. in heau. Aſſido. occurrũt ſerui ſoccos detrahũt. Plau. ĩ aſi. Nudo detrahere me veſtimẽta iubes? Jnterdũ detrahere ponit̃ p remouere. Hiero. li. j. Re. Detrahebãt hoĩes a ſacrificio dñi. Aug. ſup Jo. Detrahe ṽbum: ⁊ qđ ẽ aq̃ niſi aq̃? Accedit verbũ ad elementũ ⁊ fit ſacr̃m. Jnterdũ p auferre. Amb. li. iij. Qđ ſi nõ licet nõ dare: quo mõ detrahere licet? Per trãſlationẽ ṽo cũ fama gl̃ia honor opinio ðtrahũt̃. Et tũc cũ dtõ ꝯſtruit̃. Hie. ad Euſto. Dicat aliq̃s: ⁊ audes nuptijs detrahẽ q̃ a deo bñdicte ſũt nõ ẽ detraheretur nuptijs cum illis virginitas anteferetur. Hinc Detractor ⁊ detracto. as.

Detractores dicuntur qui fame alicuius derogant.

Detracto. as. freq̃ntatiuũ. ſignificat defugio deuito recuſo nego Uirg. li. iij. ge. Nec mihi diſpliceat maculis inſignis ⁊ albo: aut iuga detractãs ĩterdũq̃ aſpera cornu. Juſti. Nec ipſe detractauit certamẽ. Aliquando detractare eſt male tractare.

Detrimentũ: damnũ dictũ ſm Uar. a detritu q̄ ea que trita ſũt minoris p̃tij ſunt. Sic intrimentũ ab eo q̄ duo iter ſe ſint diminuta. Differuntq̃ abinuicẽ q̄ detrimẽtũ vt Pedia inquit vel vnius partis dici poteſt. Jntrimentũ ṽo ad vtriuſq̃ partis ſpectat dantis accipientiſq̃ commodum.

Detrudo. is. pe. pro. deorſum trudo ſiue trudendo deijcio. Liu. li. ij. Jam impetu conabantur detrudere virum. Per tranſlationem. Ci. lib. j. offi. Sin aliquando neceſſitas nos ad ea detruſerit: que noſtri ingenij non erunt.

Detrũco. as. trũcando deijcio ſiue in trũcos: aut detrunco ſeco vt hic detrũcatus eſt: arborẽ detrũcato: partem voluminis detrũcauit. Diſtrunco aũt in diuerſas partes trũco. Plau. in Tru. Jam ego te hic agnum faciam ⁊ medium diſtruncabo.

Detrullare: eſt de trulla in trullam deplere. quo vſus eſt Apitius. Quod ipſum ⁊ diffundere ſm Ply. vocatur.

Deturgeo. es. deturſi. Uide in dictione Turgeo.

Deturbo. as. fere ſicut detrudo ſumitur: niſi q̄ in deturbo maior ſit violentia q̃ in detrudo. Eſt eniz deturbare deorſum cũ violentia deijcere. Uirg. pupi. deturbat ab alta. Col. ṽo li. v. ad pãpinationẽ Tranſtulit. Uinitor inq̃t q̃ ante ferro nũc manu deputet: vmbriſq̃ cõpeſcat: ac ſupuacuos pampinos deturbet. Ci. Cu. põpeio alr̃. Sed hoc ſcito tuos veteres hoſtes nouos amicos vehementer litteris tuis periculoſos: atq̃ ex ſpe deturbatos iacere.

Deuehо deorſum veho. Hier. ad ruſ. Et multa gñ̃a pigmentorum de paradiſi dicitur fonte deuehere. Ci. lib. j. ad herẽ. pro defero poſuit. Qui pentem necaſſe iudicatus erit: is obuolutus ⁊ ligatus corio deuehatur in profluentem.

Deuenio. is. pe. cor. de loco editiõe deſcẽdo. Uirg. li. iiij. Speluncam dido dux ⁊ troianus eandẽ deueniunt per tranſlationẽ ṽo cũ de diuitijs in paupertatẽ de gl̃ia ad ignominiam: de iuſtitia ad iniquitatẽ: de proſperis in aduerſa cadimus Ci. li. iiij. ad herẽ. Ur̃ eẽ arrogãtia illa relinquere ⁊ ad ſua deuenire. plau. ĩ aſi. Quid ſi forte in ĩſidias deuenero?

Deuenuſto. as. deturpo. Gel. Tanq̃ pulchritudinis ſibi inſignia deuenuſtet.

Deucaliõ nomẽ proprium filij promothei: quẽ ferũt in fabulis iactu ſaxorum gen⁹ humanũ cũ vxore pyrrha recuperaſſe.

Deuerro. is. probe verro: ſiue de loco verro. Col. lib. viij. Stabula ṽo frequenter deuerrenda ⁊ purganda humorq̃ omnis vrine deuerrendus eſt.

Deuerra: dea ab antiquis putata eſt quam venerabantur: vt ſcopis domum verrere poſſent.

Deuerbero. as. valde ṽbero. Ter. ĩ phor. Quot mecẽſes hoĩes deuerberaſſe vſq̃ ad necem hoſpites: tum etiam ciues?

Deuexo. as. valde vexo. Lact. li. v. Et cũ corpora hoĩuz occupãt aĩoſq̃ deuexãt audiant̃ ab his ⁊ nomine dei veri fugantur

Deuexus. a. um. a vexus eſſe cõuenit compoſitum a quo. Uexo as. eſſe videtur. Unde ⁊ conuexus. Et ponitur pro decliui ac deflexo. Col. lib. j. Parte campeſtri: parte alia collibus vel ad orientem vel ad meridiem molliter deuexis.

Deuĩcio. is. pfecte vincio. vehemẽter ligo. Plau. in Cap. Aduorte aĩum ſis tu iſtos captiuos duos heri quos emi de preda de q̃ſtoribus his iudico catenas ſingularias iſtas maiores quibus ſunt deuicti demitto. Per tranſlationez. Teren. in heau. Uerum vbi ſemel animus cupiditate deuinxit: mala neceſſe eſt conſilia conſequi conſimilia.

Deuinco. is. perfecte vinco.

Deuirgino. as. virginitate priuo. Hiero. ad Saluinã in egypto primum deuirginata eſt: ⁊ ibi fracte mamme eius.

Deuius. a. um. qđ recta a via recedit. Ci. in Lel. p tranſlationez Quid põt eſſe tã flexibile: tã deuium q̃ aĩus eius qui ad alterius non mõ ſenſum ac voluntatem: ſed ẽt vultũ atq̃ nutũ cõuertitur. Dicimus ẽt iter deuiũ qđ ẽ a recta via remotum Hie. li. ij. Re. Ppl̃s multus veniebat p iter deuiũ. Uñ. Cice-

ro Anagninos vocat deuios.ꝙ eẽnt extra viã militarẽ collocati.Et Hora.ſcortum deuium dixit quod eſt a via remotum.Proper.Letor ꝙ ſine me de via rura colis.

Deuio.as.ex de ⁊ vio.as.a recta via recedo. Abuſiue ꝑ deflecto ſumit̃.Hiero.paſſiuum protulit. lib.numeri.Ubi nec ad dextram nec ad ſiniſtram poterat deuiari.obuius ſtetit.

Deuito.as.pe.pro.declino.Ter.in an. Poſthac incolumen ſatis ſcio fore hoc nunc ſi deuito malum.

Deuoco.as.pe.cor.vocando deduco:ſiue inde aut deorſum voco.Liui.lib.iiij.Cũ a faucijs hoſtibus ſciſcitando cõperiſſet caſtra volſcorum deſerta eſſe letus a tumulo ſuos deuocat Ci.li.tuſ. per tranſlationem locutus eſt. Socrates primus philoſophiam deuocauit e celo.Quod eſt quaſi deduxit.

Deuolo.as.pe.cor.de alto volo. Plau.in am. Poſtꝗ̃ in cunis conditus deuolãt anguens iubati deorſum ĩ pluuiũ duo maximi.Per tranſlationẽ deponit̃ pro decurro.Liu.li.iij. Alij inter tumultum ꝑcipites pauore in forꝫ deuolant. Idem. lib. ij.ꝓ deſilio poſuit. Deuolãt de tribunali vt lictori auxilio eſſent.Aliqñ deuolare eſt alio volare hoc eſt diſcedere.Ci.ad heren.Ita falſi amici ſereno vite in tempore preſto ſunt: ſimul atqꝫ hominem fortune viderint:deuolant omnes.

Deuoluo.is.oĩbus aptat̃ que a ſũmo deorſum decidũt ſeu delabunt̃:vt ſaxa:vt aq̃:ſiue cũ hoĩes ĩde ꝑcipitant̃. Col. lib.j. Huic ꝓ prima fluens aq̃ e montib⁹ oriũda q̃ ꝑ ſaxa ꝑceps deuoluit̃.Liui.li.ij.de bel.pu.Saxa ĩgẽtia ĩ agmena dauoluũt. Per trãſlationẽ ṽo dicim⁹ Deuoluta ẽ res.deuoluta ẽ hẽditas:qđ vulgo đr de manu ĩ manũ.Idẽ li.v.Et eo deuoluirẽ vt aut pr̃icij:aut pr̃iciorꝫ aſſecle hñdi tri.plebis ſint Hero.Illa interĩ ꝯiunx egredia ⁊ q̃ de fõtib⁹ tullianis hauſerat ſapiẽtiã nupſit. Saluſtio inimico ei⁹.Et tertio. Meſſale coruino ⁊ quaſi per quoſdam gradus eloquentie deuoluta eſt.

Deuoro.as.pe.cor.vorando deijcio.Cato de ruſ. Bos ſi egrotare ceperit dato ꝯtinuo ieiunio ouum gallinaceum crudũ integrũ facito deuoret.Refertur etiaꝫ ad alios ſenſus Mar. Oculis deuorantibus draucos.Plau.Aſcultate atqꝫ operaꝫ date: ⁊ mea dicta deuorate. Illud enim oculorum: hoc aurium aditatem ſignificat.

Deuoueo.es.pe.cor.ſignificat ſolẽniter voueo.Uouere ãt ẽ aliq̃d ſancte ꝓmittere.Uirg.lib.xij. Quorꝫ ſe deuouet aris. Ci. lib.iij.offi.Quid Agamenõ cũ deuouiſſet diane qđ in ſuo regno pulcherrimũ natum eẽt illo anno ĩmolauit Iphigeniã. Itẽ deuouere ẽ morti dedere.Liui.li.ix.Equidẽ mortem ꝓ pr̃ia preclarẽ eſſe fateor: ⁊ me vel deuouere ꝓ pp̃lo romano legiõibuſqꝫ vel in medios me mittere hoſtes paratus ſum. Itẽ deuouere ẽ diris ĩprecationib⁹ malũ alicui optare. Oui. in Ibin Illũ ego deuoueo quẽ mens intelligit ibin. Hic deuotio ꝓ execratione.Sue.ĩ Cali.Lenis adeo ⁊ ĩnoxi⁹ vt piſoni decreta ſua reſcindẽti nõ prius ſuccẽſere in aĩum induxerit ꝗ̃ veneficijs quoqꝫ ⁊ deuotionib⁹ ĩpugnari ſe ꝯperiſſet. He deuotiões tales erãt: quales dire fuerunt apud ꝑſcos q̃ talẽ hẽre poteſtatẽ credebant̃: vt nemini fas eẽt q̃ ĩ eas incidiſſet euadere. Inter carmina magica duo erãt apud maiores maxie religionis:quorꝫ altero dij tutelares vrbiũ euocabant̃ ab hoſte victore ne deos captiuos ducere viderent̃. Altero deuouabant̃.i.morti debebãt vrbis exercitus hoĩuꝫ capita q̃ ſe traderẽt ire numinũ ꝓ ſalute aliena: q̃le fuit carmẽ duorꝫ deciorꝫ q̃ ſe ꝓ pr̃ie ſalute deuouerũt. Liui.li.ix.Equidẽ mortẽ ꝓ patria ꝑclarã eẽ fateor: ⁊ me vel deuouere ꝓ populo romano legionibuſqꝫ vl̃ in medios me mittere hoſtes.

Deuotus deſtinat⁹: ⁊ ad ꝓſperũ aduerſũ trahit̃.Uar.Tũ deuoto tibi aĩo vtere:Uirg. Precipue ĩfelix peſti deuota future.

Deus varie a varijs deduci ſolet. Nã q̃dã a θεοσ deriuãt qđ deum ſignificat. Alij απο του θεο. Moſcopolus θέον λεγεσθαι οτι θεω το τρεχω θεους γαρε λλη νάς ταςοιχεια ελέγομα θεουσιμ αει και αριςοτε λης Alij απὸ τυο θεωμαι: ſpeculor ꝙ in maieſtate diuina tanꝗ̃ in ſpeculo cũcta reſultent aut q: cũcta intuẽtur vel potius το Δεος του Δεεος φοβὸς λεγεται οτι αυτου ομ Δεμ μειξομ. Uñ Statius. Primus ĩ orbe deos fecit timor. Qui dã a dando: q: hoĩbus det q̃cq̃d ẽ cõmodũ. Nonnulli deum dici putãt ꝙ nihil ei deſit. Hic Deitas q̃ ⁊ diuinitas đr. Aug. li.vij.de ci.dei. Hãc diuinitatẽ.vel vt ſic dicã deitatẽ. Nã et hoc ṽbo vti iam nr̃os nõ piget vt exꝓſſius e greco transferunt. qđ illi theoteta appellant: Deũ ⁊ diuũ q̃daꝫ indifferẽter accipiunt. Alij deos volunt ꝑpetuos eẽ diuos ṽo ex hoĩbus factos. Et lꝫ deus diffiniri neq̃at. tñ ita deſcribi p̃t. Deus eſt mens vniuerſi: vel deus eſt aĩus per ĩmenſas mũdi partes oẽmqꝫ nãm cõmeans atqꝫ diffuſus ex quo oĩa q̃ naſcũt̃ animalia vitã capiũt. Ul̃ de⁹ ẽ ĩfinita mẽs ꝑ ſeipſam mouetur.

Deuteria a grecis dicuntur vina aqua mixta. hoc eſt ſecundaria. Nam Δευτέρον ſecundum dicitur. Fit ex maceratis aqua vinaceis poſt muſtum acinis expreſſum.

Dextera vel dextra manus que q̃m validior ẽ ſiniſtra dare dextrã dicimus nõ mõ manũ porrigere ſed ẽt auxilium ꝑſtare Uir. Da dextrã miſero dextrã. Numa Põpilius vt ait Liuius fidei cõſecrauit. Dextra ſe antiqui venerabant̃: ꝑ dextrã iurabant tanꝗ̃ fidei ſedẽ ⁊ virtutis miniſtram.

Dexter dextri vel dexteri q̃ dextre partis ẽ. Uirg. Quo tãdẽ mihi dexter ab is. Interdũ đr aptus ꝯueniẽs agilis ab aptitudine dextre man⁹. Sta.li.iij.ſyl. Signa frenate moderatus ale aſture dextro. Hic đxterior fit a Dexterim⁹ ꝓ aptior ⁊ aptiſſim⁹. Dexteritas aptitudo. Antiq̃ dextimũ ⁊ ſiniſtimũ ꝓ dextro ⁊ ſiniſtro dicebãt. Aliqñ ẽt Dexter đr proſper propici⁹. Uirg.li.viij. Et nos ⁊ tua dexter adipede ſacra ſecundo.

Dextrorſum aduerbium ſignificat verſus dextram partem.

Dextrale. ornamẽtũ dextre cõe viris ⁊ mulieribus. Hier.ĩ exo. viri cũ mulieribus ꝑbuerunt armillas ⁊ ĩaures anulo ⁊ dextralia. Huius diminutiuũ ẽ dextraliolũ: vt ĩ li. Judith. Induxit ſãdalia in pedibus ſuis: aſſũpſitqꝫ dextratiola ⁊ iaures

Detrocherium muliebre brachiorꝫ ornamentum qđ ex auro in anuli lati formam gemmis preciofiſſimis integebatur. Jul. Capito. ſcribit maximinũ pollice fuiſſe tam vaſto vt vxoris dextrocherio vteretur pro anulo.

Dextrarij dicuntur equi maxime bigarij.

Dextro.as.ſignificat equos bigarios iungo. Solinus. Tarpeiũ iouem terna dextractione luſtrauit. Lau. valla. Triũphaſſe exiſtimas ceſarẽ quotiẽs domo ꝓdibant: vt nunc ſolet papa ꝑcedentibus albis eq̃s: quos ſtrados famuli dextrant.

Depeciſcor.eris.depectus: ex de ⁊ paciſcor. ſignificat ſicut ſimplex: ⁊ tam in bonã ꝗ̃ in malam partẽ ſignificat. Ter.ĩ phor. Ita medij bñ ament. vt mihi liceat tam diu quod amo frui iam đpeciſci morte cupio. Ci. Quidã cũ circũſederetur neqꝫ effugere vllo mõ poſſet. depectus eſt cum hoſtibus: vt arma ⁊ impedimenta relinqueret: milites educeret.

Depeculor.pe.cor.ex de.pepeculor. qđ a peculiũ deducitur. peculiũ ṽo lucrũ ſig̃t: vel quicq̃d ſua ĩduſtria quis acquiſiuit. Qui autẽ peculiũ: ſiue quid peculij ſurripuerit depeculator dicet̃ ꝗ̃ꝗ̃ ſint q̃ dicãt. Depeculari ꝓꝑe eẽ furari ea q̃ad rẽp. ſiue ꝑncipẽ: ſiue ad ſacrã pertinent. Sed Ci.li.j.ad herẽ. docet aliud eẽ furtũ: aliud peculatũ. Siquis inq̃t peculat⁹ accuſat̃ ꝙ vaſa argẽtea publica đ loco ꝑuato dicat̃ ſuſtuliſſe poſſit dicere cũ diffõne ſit vſus q̃d ſit furtũ. q̃d ſit peculatus ſecũ furti agi ⁊ nõ peculat⁹ oportere Et ĩ ver.acti.i. Quib⁹ ĩ ꝓuincijs multas domos: plurimas vrbes oĩa fana depeculatus.

Depello.is depuli depulſum deorſum pello. Lact.li.ij. Inueteratos depullim⁹ errores. Interdũ Depellere cum abducere remouere. Uirg. Dulce ſatis humor depulſis arbut⁹ hedis. Nã đpulſus ꝓꝑe poſuit ꝙ agnos quadã vi. ab vberib⁹ matrũ pelli ꝯſtat dũ repugnãt ne ĩde amoueãt̃. Inde Depulſus đr ꝯ voluntatẽ amotus. Amouemur eni a re grata ⁊ iucũda.

D ante I

Di ⁊ dis. ꝑpoſitiones eiuſdem ſignificationis ſunt: q: ambe ſeparatiue. ⁊ ĩ compõne ſolũ reperiũtur. Coponit̃ aũt. di. cum dictionib⁹ incipientib⁹ a.d. vt Diduco.g. vt Digero.l. fit Diluo.m. vt Dimitto.n. vt Dinũero.i. vt Dijudico.u. vt Diuerto ⁊ vbiqꝫ producitur niſi indirimo et diſertus. Dis vero mõ negationem denotat vt difficilis: diffido. Mõ diuerſitatem

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN